

POVESTEA DIN PALAT
NUMĂRUL 2
2025

POVESTEA DIN PALAT

Revistă caleidoscop editată de Palatul Copiilor Craiova în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Dolj

Prof. Eugenia PASCU – *Director fondator*

Prof. Aurora DUMITRESCU – *Redactor-șef*

Prof. Cristina MORARI – *Redactor-șef adjunct*

Prof. Lorena Bârcu – *Secretar general de redacție*

Colectivul de redacție

Cadre didactice

Prof. Valentin BOBOC

Prof. Lucian CAZAN

Prof. dr. Felicia Elena CĂLMUC

Prof. Ioana FLUERAȘU

Prof. Adriana Nicoleta GAVRILĂ

Prof. Mariana GHEORGHE

Prof. Daniela IANCU

Prof. Alin MILOSAV

Prof. dr. Marcela Oana MITRIA

Prof. dr. Mariana Cristina OCHEȘEL

Prof. Mihaela OLARU

Prof. Claudia Paulina RĂDULESCU

Prof. Iuliana Lucia SANDA

Prof. Mihaela Roxana TERHECI

Prof. dr. Camelia Mihaela ZAMFIR

Prof. Ana ZIDARU

Prof. dr. Amalia BĂZĂVAN

Elevi

Patrick ANGHEL, clasa a X-a – *realizator copertă*

Sofia FLUERAȘU, clasa a X-a

Ana-Maria-Antonia FLOREA, clasa a XI-a

Indra STREINU, clasa a VI-a

Adrian GRĂMUȘ, clasa a XI-a

Rareș OLARU, clasa a V-a

Bianca Maria DINU, clasa a XI-a

Bogdan-Nicolas GHIGA MANDACHE, clasa a IX-a

Raisa Maria JEGA, clasa a IX-a

Maria MINCULEASA, clasa a V-a

Amalia Maria POPA, clasa a VI-a

Adelina DRĂGHICI, clasa a VII-a

Alexandru BRÎNZAN, clasa a VII-a

Denisa Maria BADEA, clasa a VII-a

Ana-Maria MATEI-FULGU, clasa a V-a

Maria POPESCU, clasa a X-a

Matei COSTACHE, clasa a VII-a

Daria VRĂJITORU, clasa a VII-a

Nora GAVRILĂ, clasa a V-a

Raisa BUNĂIAȘU, clasa a XI-a

Anisia Maria PÎRVU, clasa a XI-a

Ștefan COJOCARIU, clasa a II-a

Sara Maria SANDA, clasa a VII-a

Conceptul grafic

Prof. Valentin BOBOC

Prof. Ioana FLUERAȘU

Coordonare DTP

Prof. Claudia Paulina RĂDULESCU

Apare bianual

Correspondența editorială se poate trimite la adresa: pccraiova@gmail.com

SUMAR

1. Eugenia PASCU: Cuvânt înainte	pag 6
2. BASMELE REGINEI MARIA	
Aurora DUMITRESCU: <i>Pășind în mitic</i>	pag 7
3. FEREASTRĂ CULTURALĂ	
Marcela Oana MITRIA	pag 10
Bogdan-Nicolas GHIGA MANDACHE: <i>Natura în operele lui Mihai Eminescu</i>	pag 13
4. ARTE	
Ioana FLUERAȘU: <i>Arta digitală ca prezent al artei</i>	pag 15
Alin MILOSAV: <i>Oportunități pentru tinerii talentați la Palatul Copiilor Craiova</i>	pag 17
5. TEZAUR ROMÂNESC	
Mihaela Roxana TERHECI: <i>Tradiție și pasiune</i>	pag 21
Iuliana-Lucia SANDA: <i>Sărbători de iarnă cu brațele deschise</i>	pag 24
Anisia Maria PÎRVU: <i>Sărbători de iarnă cu brațele deschise</i>	pag 25
Adelina DRĂGHICI: <i>Sărbători Pascale</i>	pag 26
Erika ȘTEFANIA, Rareș OLARU: <i>Legenda mărțișorului</i>	pag 27
6. JURNALIȘTII DE MÂINE	
Maria Lorena BÂRCU: <i>De vorbă la Palat</i>	pag 30
Maria MICULEASA: <i>Interviu imaginar cu scriitorul Alex Moldovan</i>	pag 33
7. FRANCOFONI ȘI FRANCOFILI	
Adrian GRĂMUȘ: <i>La vie en... vert</i>	pag 35
8. INVITAȚIE LA LECTURĂ	
Maria Raisa JEGA: <i>De ce citim? Determinare a coeficientului calitativ al lecturii</i>	pag 36
9. MICILE CONDEIE	
POEZIE	
Amalia Maria POPA: <i>Pădurea</i>	pag 42
Ștefan COJOCARIU: <i>Mama mea</i>	pag 43
Denisa-Maria BADEA: <i>Umilul "Te iubesc"</i>	pag 45
Ana-Maria MATEI FULGU: <i>Oricât ai încerca</i>	pag 46
Ana-Maria MATEI FULGU: <i>Strada mea</i>	pag 48

PROZÁ

Bianca Maria DINU: *În căutarea soarelui* pag 50
Sara Maria SANDA: *O stea* pag 54

BANDĂ DESENATĂ

Amalia Maria POPA: *Misiune eșuată* pag 55

10. ERASMUS+

Felicia CĂLMUC : *Mobilitate în cadrul programului Erasmus+1* pag 56

11. EDUCAȚIE CU DRAGOSTE

Daniela IANCU: *Alice în Țara Minunilor și Geometria* pag 60

Ana ZIDARU: *Matematică Aplicată În Tehnică de Calcul* pag 63

Claudia-Paulina RĂDULESCU: *Viața virtuală* vs. *Viața reală* pag 64

12. PLANETA VERDE

Adriana GAVRILĂ și Mariana GHEORGHE: *Artă din deșeuri* pag 66

13. CONCURSURI ȘI PREMII

Amalia BĂZĂVAN: Micii Judoka de la Palatul Copiilor Craiova se pregătesc pentru
Concursul Regional de Judo pag 69

Lucian CAZAN: *Tenis de masă la PALATUL COPIILOR CRAIOVA* pag 71

Prof. Eugenia PASCU **Director Palatul Copiilor Craiova**

Cuvânt înainte

Nonformal, cuvânt neologic, desemnează o realitate educativă mai puțin formalizată, dar având mereu un scop și o finalitate formativ-educativă.

Educația nonformală vine în sprijinul educației formative din școală, dezvoltând potențialul elevului. La Palatul Copiilor Craiova, educația nonformală oferită copiilor care participă la cercurile noastre completează educația tradițională prin metode stimulative, interactive și creative de formare. Este vorba despre o altfel de educație, ce oferă elevilor noștri spațiul, cunoștințele și confortul emoțional pentru ca ei să se dezvolte și să evolueze în orice domeniu de activitate, precum științe, arte, sport, culturi și civilizații, informatică, ecoturism.

„Totul pentru copiii noștri” este unul dintre motto-urile care ne călăuzesc, adresându-ne atât performanței, cât și nevoii reale de alfabetizare. Aici, la Palatul Copiilor Craiova, educația este centrată pe nevoile individuale ale fiecărui elev și folosim propriile noastre programe educative, concepute și realizate de cadre didactice competente. Încurajăm copiii în direcția unei colaborări în echipă, oferindu-le o mai bună înțelegere a lumii, societății, creând o fundație solidă a unui set de valori și principii morale.

În acest an, Palatul Copiilor Craiova a achiziționat pentru fiecare sală și atelier de lucru o tablă interactivă, un laptop, și o imprimantă; sala de informatică are dotări la standarde înalte, iar profesorii Palatului au fost instruiți și sunt bine pregătiți în utilizarea tehnologiei de ultimă generație, pentru că, repet, totul pentru copiii noștri. Nivelul de competență al cadrelor didactice se poate cuantifica prin rezultatele obținute de elevii noștri, prin premiile obținute în fiecare an la concursuri prestigioase, dar și prin ușurința și responsabilitatea cu care își construiesc ulterior un drum în viață. Monitorizăm periodic progresele realizate și ne îmbunătățim în permanență metodele, resursele didactice, în concordanță cu noile cerințe educaționale moderne.

Așadar, dragi copii, vă așteptăm la Palatul Copiilor Craiova pentru o educație nonformală la cele mai înalte standarde!

Prof. Aurora DUMITRESCU

Pășind în mitic

Pe Șoseaua Kiseleff, la numărul 28, chiar lângă muzeul Satului, pe malul Herăstrăului, se află un palat regal, al cărui prag, dacă îl treci, te face să pășești într-un alt tărâm. Construit între anii 1935-1937, după un plan al arhitectului Corneliu Marcu, îmbinând elementele maure cu cele brâncovenești, Palatul Elisabeta este o bijuterie arhitecturală care îi fascinează în fiecare an pe elevii premianți la Concursul național cu participare internațională „Basmele Reginei Maria”, organizat de Palatul Copiilor Craiova.

Așadar, copiii cei mai creativi și talentați în arta scrisului, arta plastică și cea digitală călătoresc la începutul fiecărei veri din palatul lor într-un palat regal pentru a fi premiați de Majestatea sa Margareta, Custodele Coroanei române sau de către un alt membru al Familiei Regale. Un privilegiu unic. Ceremonia de decorare, într-o grădină de poveste, desprinsă din basmele copilăriei noastre, își pune amprenta sa unică pe toți cei prezenți, fie elevi-actorii principali- fie profesori coordonatori sau părinți. Acel moment unic al înmânării diplomei, al recunoașterii meritelor muncii asidue depuse de copiii noștri talentați, va trăi pentru multă vreme în amintirea tuturor. Este deznodământul fericit al unei călătorii pline de magie în tărâmul mitic al basmului. Fiecare copil care participă la acest concurs este supus unor probe, asemeni lui Făt-Frumos sau Prâslea cel Voinic: proba curajului și cutezanței de a participa, proba inspirației, proba talentului, cea a pregătirii și muncii îndelungate, proba răbdării, a asumării unui eventual eșec, proba seriozității și cea a respectului față de ceilalți participanți. Chiar dacă nu este pe podium, fiecare elev este deja un câștigător prin însăși prezența sa la acest concurs de creativitate.

Din postura de cadru didactic evaluator, mi-a fost mereu dificil să pun pecetea: „cea mai bună lucrare”. Pentru că fiecare basm sau pagină de jurnal, pictură sau lucrare de artă digitală este în sine o călătorie în tărâmul mitic, acolo unde imposibilul devine posibil, unde binele învinge și frumusețea domnește. Cu fiecare lucrare citită, eu, ca și profesoară de *Etnografie și folclor*, mă minunez în fața „corolei de minuni a lumii”, așa de frumos exprimată de marele nostru poet Lucian

Blaga. Dar, ca la orice concurs, elevul cu povestea cea mai originală și cea mai bine șlefuită urcă pe podium, participă la decernarea premiilor la Palatul Elisabeta, iar lucrarea lui este publicată în revista dedicată în fiecare an „Basmelor Reginei Maria”. Iar cei care nu sunt premianți sunt invitați să participe în anul școlar următor cu o nouă poveste care poate va avea un nou destin, sau poate aceeași poveste, rescrisă și îmbogățită, pentru că munca în sine de scriitor presupune în afară de talent multă muncă, sacrificiu, timp, și nu în ultimul rând, lectură. Nu poți deveni un maestru al slovei fără o bază solidă de lecturi. De aceea, noi, profesorii de la Palatul Copiilor Craiova, organizăm o gamă largă de activități extrașcolare dedicate lecturii, pentru a le stimula elevilor dorința de a citi.

Așadar, dragi copii, citiți și iar citiți și călătoriți în lumea mitică, de unde să aduceți aceste bijuterii literare care ne încântă pe toți, fie copii, fie adulți, și care creează magie în viețile noastre!

Prof. dr. Marcela Oana MITRIA

Similitudinea unui destin filosofic: Blaga și Noica

În *De Caelo*, Noica evoca celebra scriere omonimă a lui Aristotel și vorbea despre *un cer care nu este*. Cerul care s-a dovedit a nu fi acela despre care speculase cândva Aristotel, iar apoi a fost izgonit de științele naturii din imaginarul modern, dar care încă ar mai putea orienta cu alte stele, în alte timpuri, spre alte pământuri, peregrinările altor navigatori. Un cer care nu este — și totuși este. Un cer posibil. Și, într-un anumit sens, unul necesar. Trecând de la cerul înstelat la lumea morală din noi înșine — recurgând la o celebră parafrază —, să vorbim despre demersul filosofic al celor doi gânditori români, de altfel și contemporani, Constantin Noica și Lucian Blaga.

Sintagma aristotelică pare a se aplica atât cu privire la activitatea lui Constantin Noica, unde nu descoperim un sistem filosofic, dar observăm clar existența unei filosofii cuprinse în paginile cunoscutului *Jurnal*, cât și în cazul lui Blaga, când vorbind despre etica acestuia, ce nu poate fi regăsită sub o formă organizată, ea este totuși prezentă prin aforisme.

Rezumând discuția, am putea afirma: Blaga are un sistem filosofic, dar n-are o etică, în timp ce Noica n-are un sistem filosofic, dar gândirea sa filosofică a influențat și îndrumat numeroși discipoli.

Într-adevăr, în opoziție obstinată față de Aristotel, Kant și Nietzsche, dar în conjuncție cu Platon și Hegel, trebuie să constatăm, cât se poate de pedestru, că Blaga nu are o etică și nu are scrieri speciale de etică; nu are o etică, adică nu a scris-o, și nu întâmplător n-a scris-o. Nu i-a dat forma tratatului, n-a codificat-o, n-a sistematizat-o: o absență semnificativă, o lipsă grăitoare; e un tratat absent în sistemul, în schimb, el prezent, al lui Blaga.

O situație similară întâlnim și atunci când analizăm demersurile filosofice ale lui Constantin Noica, însă analiza comportă și unele diferențe. În cazul lui Noica, nu se poate vorbi nici cel puțin de un sistem filosofic și atunci putem înțelege mai ușor absența unei eticii noiciene. Putem adăuga și faptul că există o serie, destul de numeroasă, a afirmațiilor gânditorului român rostite în diferite împrejurări, sau scrise în diferite contexte, care sugerează un refuz opus obsesiei eticului. În schimb la Blaga nu găsim acele afirmații obstinate împotriva creării unei etici și acest lucru nu

poate decât spori ipotezele și presupunerile pentru care Blaga n-a ales să fie și creatorul unui etici. În consecință, aproape că te simți ispitit să declari abrupt și total imprudent: filozofia lui Noica nu comportă o etică, fiindcă nu încheagă un sistem, ci numai o ontologie, și anume una care, într-un sens, dezmente existența sistemului, ea legitimând triumful spiritului sistemic asupra celui sistematic. Cum se știe, spiritul sistemic aprehendează ordinea subiacentă figurilor de naștere și pieire a ființei, în timp ce spiritul sistematic eludează dezordinea, haosul, abnormalitățile și dezorganizarea gestante de ordine și organizare. Noica nu și-a propus, din diverse motive, să scrie o etică. Este cert că, între Platon și Aristotel, și de asemenea între Kant și Hegel, el optează decis pentru Platon și Hegel, bine citiți, în defavoarea lui Aristotel și Kant; optează pentru aventura ideii, mai curând decât pentru ancorarea în certitudini de ultimă instanță; pentru ceea ce poate fi experiat și povestit în idee, mai curând decât dedus categorial și situat în zone fără „risc seismic“. La aceasta se adaugă, în al doilea rând, o neîncredere funciară în discursul despre valori — ca notă dominantă a teoriilor etice în curs —, și cu atât mai mult în discursul moralizant și eticist ca ton, ca vocabular și, în genere, în discursul edificator și suprasolicitant. Un indiciu îl găsim în cuvintele sale de prevenire împotriva suprasolicitării sublimităților din dialoguri ca *Phaidros* și *Symposion*. Așa cum privește cu discretă ironie discursul „frumosist“, Noica întâmpină cu o ironie încă și mai disimulată discursul despre valori și bine care „merge la inima“ și „îți unge sufletul“, discurs care numai filozofic nu poate fi.

Putem doar crede că aceasta a fost și motivația filosofului din Lancrăm atunci când a ales să nu pună pe hârtie o etică propriu-zisă, ci numai fragmente, în care, într-o zi se va putea oglindi (așa cum afirma Eminescu despre pădurea care există în sămburele de ghindă) intențiile pe care Blaga le-ar fi avut în crearea unei etici și direcția pe care aceasta ar fi urmat-o.

O altă deosebire între cei doi filosofi români o constituie și metoda pe care o aleg pentru a-și concepe și expune filosofia. În timp ce Noica alege să-și expună ideile filosofice sub forma unor gânduri, unor pagini înțelepte de *Jurnal*, Blaga are un alt mecanism al teorie sale filosofice. Filosoful emite mai întâi o idee, un punct de vedere propriu, paradoxal într-o chestiune oarecare, ia după aceea act de opiniile exprimate anterior, acestea fiind în aproape unanimitatea cazurilor sfârșimate neîndurător, bucată cu bucată; operație odată încheiată purcede la o recuperare discretă a ceea ce, din punctul său de vedere, este recuperabil. Ideea germinativă dintr-un complex teoretic oarecare e, de regulă preluată, după ce edificiul respectiv a fost prefăcut în ruine, și rearticulată într-un sistem de gândire diametral opus sau, în orice caz, esențial diferit.

Dacă putem vorbi, la rigoare, despre un Noica moralist și, în plus, exponent al unei etici, acest filon nu poate fi detectat după criterii de aparență (vocabular explicit, ton exhortativ sau imprecativ, discurs despre valori cu rol fundațional sau alte câteva mărci). Etica propusă de Noica este una implicită și nu una explicită, așa cum se întâmplă în cazul numeroșilor filosofi occidentali. Nu poate fi catalogată drept etică parabola Fiului rătăcitor și a Fratelui acestui fiu? În interpretarea pe care i-o dă Noica, acesta vorbește despre doua conduite morale și, ca atare, despre doua etici, între care contradicția este într-adevăr unilaterală, legea nouă integrându-și vechea statornicire și necontrazicând-o.

În concluzie, dacă filosoful fără etică, sintagma pe care am ales-o pentru a-l cataloga pe Blaga s-a limitat la „schițarea“ sau mai bine zis, conturarea unei etici și acest lucru se poate observa din aforismele pe care gânditorul le-a redactat și le-a grupat în volume: 1919 — *Pietre pentru templul meu*; 1926 — *Ferestre colorate*, însemnări și fragmente; 1945 — *Discobolul*, aforisme și însemnări; 1977 — *Elanul insulei*, editată postum, contemporanul său a respins din start alcătuirea unei etici, și motivându-și opțiunea prin situația socială care-i repugna de-a dreptul. Punctul comun al demersului filosofic întreprins de cei doi gânditori români este constituit de faptul că o etică poate fi detectată atât în sistemul filosofic alcătuit de Blaga cât și în gândurile *Jurnalului* lui Noica.

Relația dintre cei doi filosofi este subliniată și de aprecierea sinceră pe care unul o acorda demersului filosofic întreprins de celălalt, astfel încât, Constantin Noica afirma cu privire la opera filosofică blagiană: *Filosofia d-lui Blaga se prezintă așadar, din primul moment, sub cel mai paradoxal aspect posibil. Toți gânditorii au fugit de dogme; autorul nostru le caută și le cultivă. Cei mai mulți nu-și explică lumea și lucrurile decât în planul raționalității: dl. Blaga îl depășește* (Constantin Noica, *Un filosof original: Lucian Blaga*, *Revista Fundațiilor*, I, nr. 12, decembrie 1934, p. 688.)

Brînzan Alexandru

Natura în operele lui Mihai Eminescu

Natura, în sensul cel mai larg, este echivalentă cu lumea naturală, lumea materială, fizică sau universul. „Natura” se poate referi la fenomenele lumii fizice și, de asemenea, la viață în general.

Natura, a constituit încă de la cele mai vechi forme de manifestare a literaturii, una dintre temele mari de inspirație ale scriitorilor, nu doar în literatura română ci și în literatura universală. Putem vorbi de natură ca temă literară încă de la preromantici, care au înlocuit rațiunea cu sensibilitatea și predispoziția către prezentarea caracterelor cu un adevărat cult al iubirii și naturii.

Luceafărul poeziei românești, Mihai Eminescu, a surprins în opera sa natura, sub toate aspectele ei. Natura este întâlnită în majoritatea operelor lui Eminescu, de când era copil și până când și-a scris testamentul („Mai am un singur dor”).

Natura în poezia eminesciană nu este doar un decor frumos. Ea devine un complice emoțional al poetului, un refugiu în care acesta își poate exprima trăirile și meditațiile. În poezia "La mijloc de codru verde," Eminescu găsește liniștea și înțelegerea în mijlocul naturii, afirmând că "Aici în codru verde, departe de lume, / E liniște, pace și adâncu somn."

De asemenea, natura în poeziile lui Eminescu poate fi interpretată ca un simbol al perenității și nemuririi. Multe dintre versurile sale vorbesc despre timpul care trece și fragilitatea vieții umane în contrast cu eternitatea naturii. În "Scrisoarea III," Eminescu scrie despre "codrii seculari" care "pe mări de veacuri" au asistat la istoria omenirii. Această viziune a naturii ca martor a istoriei umane pune în evidență tema timpului și a trecerii sale în operele sale.

Elementele naturii au toate o valoare simbolică. În vreme ce poetul va fi pământ în singurătate-i, troienit cu drag de aduceri aminte, glasul izvoarelor îi va îngâna somnul veșnic; marea va geme de patimi îmbrățișând pământul cu brațele ei de valuri, mereu aceleași valuri ce în zadar vor să se atârne de stâncile malului; luceferii îi vor zâmbi din înălțimile cerului, iar luna îl va acoperi în razele ei, alunecând prin pădurea de brazi. Ca simbol al nemărginirii, apele mării

sunt eterne, iar cerul este senin, izvoarele sunt blânde, iar luna ca simbol al destinului omenesc în succesiunea repetată a vieții și a morții, este atotștiutoare.

În concluzie, natura în poeziile lui Eminescu nu este doar un element decorativ, ci un spațiu al întâlnirilor, unde poetul se întâlnește cu ea însăși, cu lumea și cu cititorii săi. Prin intermediul naturii, Eminescu reușește să transmită o gamă largă de emoții și gânduri, de la iubire și frumusețe la melancolie și eternitate. Astfel, natura devine un partener vital în exprimarea geniului său poetic și rămâne o sursă inepuizabilă de inspirație pentru cititorii săi.

Bibliografie:

[ECOUL NATURII ÎN OPERA LUI MIHAI EMINESCU | silviaenache | 19.05.2021](#)

[Natura în operele lui Eminescu – Centrul Academic Internațional „Mihai Eminescu”](#)

[Mihai Eminescu - Wikipedia](#)

Fluerășu Sofia

Prof. Ioana FLUERAȘU

Arta digitală ca prezent al artei

Formarea pentru receptarea frumosului artistic este deschizătoare și potențatoare a unei integralități în ceea ce privește conturarea personalității. Educația în perspectiva artelor imprimă un sens și o conotație afectivă pentru toate achizițiile școlare. Ea nu se rezumă la o inițiere tehnică în receptarea unui produs sau gen artistic anume. Formarea estetică prilejuiește elevilor o experiență pentru un anumit gen de iluminare și trezire, de construire a unui sens legat de existența sa, de prospectarea unei deveniri cu adevărat autentice. Educația pentru frumos poate trezi la viață posibilități și aptitudini ascunse ale copiilor. Prin artă trebuie cultivată bucuria creației și a experienței artistice. În preajma artei se va resimți bucuria lucrului nou făcut.

Educația estetică trebuie să aibă ca referențial atât arta clasică, statuată de tradiția culturală purtătoare de semne și simboluri venite din profunzimea timpului, dar și din experiențele și expresiile artistice actuale, inedite, spectaculoase. Problematika frumosului (creat dar și receptat) se resuscitează cu fiecare generație în parte, întrucât aceasta este purtătoare de noi viziuni și aspirații. Categoria de frumos este una modificabilă, dilatantă, generatoare de interogații și dispute.

În perspectiva postmodernă, granițele dintre cultural și popular se relativizează; la fel, între arta statuată și experiment, între elevat și vulgar. Vor avea drept de cetate și arta mediatică, video-clipul, structurile grafice și imagistice ale internetului, expresiile artistice ale marginalilor, ale exclușilor (muzica rap, graffiti) etc.

Arta digitală poate fi generată de calculator, sau/și asistată de ordinatator, omul având, în acest caz, monopolul creativ cu privire la intervențiile sale, instrumentul fiind doar un facilitator al dorințelor și deciziilor luate de acesta. Simularea pe ordinatator a unor dinamici formale nu este un proces pur virtual, ci devine un act real, prezent, o transformare ce are în spate energii creative ale unor persoane. Ea presupune ivirea unor artefacte cu efect de realitate ca și constructele artistice

clasice. „Facerea” unui tablou cu ajutorul calculatorului constituie un proces cu aceleași determinări ca și pictarea lui prin mijloace clasice (tatonări, încercări și erori, etapizări, abandonări, reușite etc.). Constructul artistic digital este o realitate non-virtuală, prin angajamentele autorului (întotdeauna calculatorul va avea nevoie de un programator și de un manipulator) și prin consecințele pe care le produce asupra receptorilor.

Sunt mai multe ipostaze relativ recente ale artei digitale manifestate prin: intervenții și prelucrări ale imaginilor grafice, ale fotografiilor, ale filmelor vechi sau noi, compunerea de lucrări de grafică sau pictură, direct la computer, prin programe anume proiectate pentru așa ceva (Photoshop, Corel Draw etc.), realizarea de efecte speciale (vizuale, auditive, kinestezice etc.) în arta spectacolului sau alte genuri considerate clasice prin diferite adjuvante informaționale, prelucrări de înalt nivel ale sunetelor, generarea unor structuri sonore noi după sintaxe construite sau conduse de calculator (muzica sintetică), crearea de entități și structuri dinamice la nivelul unor filme, de animație sau cu personaje, cu totul artificiale, care exced întru totul realitatea și posibilitățile omului (mergând de la proporții mici până la 100%), realizarea de structuri tridimensionale (sau chiar multidimensionale) în care efectul realității (sau i-realității, după caz) devine maximal etc.

Ipostaza artistică digitală a depășit statutul de construct bizar, de simplă demonstrație de virtuozitate tehnică, intrând în conștiința publicului, născându-se o piață de specialitate, o comunitate de colecționari ai acestor produse, determinând chiar o teaurizare a noilor produse estetice în marile muzee. Deja asistăm la un spirit corporativ în acest sens, prin ivirea unor asociații de profesioniști, a unor programe estetice explicite, a unor site-uri specializate de comunicare și depozitare a experiențelor artistice particulare.

Digitalizarea artei se manifestă atât la nivelul unor produse delimitate (o grafică, un tablou, o bucată muzicală, un film, o animație etc.), cât și la întreaga construcție a unei pagini web sau a unui portal. Dimensiunea estetică a structurilor digitale câștigă o mare importanță, de ea depinzând mărimea fluxurilor de vizitatori și utilizatori, care nu este deloc de neglijat din perspectiva finalităților pragmatice actuale.

Anumite genuri sau dimensiuni ale creației artistice se sprijină pe tehnologiile informaționale, după cum o bună parte din arta clasică se digitalizează, în sensul că acestea suportă o „împachetare” și o „transpoziție” digitalizată, ceea ce îi conferă o mai mare forță de disponibilizare, de transfer și de impact asupra publicului.

Prof. Alin MILOSAV

Oportunități pentru tinerii talentați la Palatul Copiilor Craiova

Clasa de Canto Muzică Ușoară de la Palatul Copiilor Craiova reprezintă un veritabil centru de excelență pentru tinerii pasionați de muzică, oferind cursuri variate, printre care se remarcă clasa de canto muzică ușoară. Această clasă, coordonată de profesorul Milosav Alin, nu doar că dezvoltă abilitățile vocale ale copiilor, dar contribuie și la formarea lor personală și artistică. Doi dintre cei mai cunoscuți elevi ai acestei clase sunt Bryana Holingher și Edi Anghelescu, care au devenit finaliști la competiții prestigioase precum *X Factor România* și *Românii au Talent*. Participarea la astfel de concursuri nu este doar o realizare personală, ci și un pas important în dezvoltarea carierei muzicale a tinerilor artiști. Experiențele trăite pe scenă îi ajută pe tineri să-și depășească emoțiile, să-și dezvolte încrederea în sine și să învețe cum să comunice mai bine cu publicul. De asemenea, aceștia au ocazia să colaboreze cu profesioniști din domeniu, să primească feedback constructiv și să se inspire din munca altor artiști.

Importanța muzicii în dezvoltarea armonioasă a copiilor nu poate fi subestimată. Studiile arată că educația muzicală contribuie la dezvoltarea cognitivă, socială și emoțională a acestora. Prin muzică, copiii își dezvoltă abilități precum disciplina, răbdarea și creativitatea. De asemenea, interacțiunea cu colegii în cadrul cursurilor de canto promovează spiritul de echipă și colaborarea, esențiale în orice domeniu de activitate. La Palatul Copiilor Craiova, elevii sunt încurajați să-și exploreze stilurile muzicale preferate și să-și dezvolte un stil personal, subliniind importanța autenticității în artă. Această abordare individualizată ajută la cultivarea talentelor unice ale fiecărui copil, transformându-i în artiști compleți, capabili să se adapteze diverselor cerințe ale industriei muzicale. Astfel, clasa de canto muzică ușoară de la Palatul Copiilor Craiova nu este doar un loc de învățare, ci un spațiu de creștere și dezvoltare personală. Bryana Holingher și Edi Anghelescu sunt exemple strălucitoare ale succesului pe care îl pot atinge tinerii talentați cu ajutorul educației muzicale corecte și a susținerii din partea noastră și a comunității. Această

combinație de talent, muncă și sprijin poate transforma visele în realitate, inspirându-i pe alții să își urmeze pasiunile.

Prof. Mihaela Roxana TERHECI

Tradiție și pasiune

Într-o lume tot mai grăbită, unde tradițiile par să-și piardă din strălucire, am găsit o oportunitate extraordinară de a transmite mai departe ceea ce consider a fi esența identității noastre: etnografia și folclorul. Ca profesor pasionat de acest domeniu, misiunea mea nu se rezumă doar la predarea teoriei, ci și la însuflarea respectului și iubirii pentru cultura tradițională românească.

Începutul nu a fost ușor. Mulți dintre elevii Cercului de Etnografie și folclor de la structura Filiași nu știau ce înseamnă etnografia sau cum folclorul poate povesti istoria unei comunități. Însă curiozitatea lor m-a încurajat să creez lecții interactive, bazate pe povești, exemple concrete și ateliere practice. Împreună, am explorat portul popular, obiceiurile de nuntă, sărbătorile de iarnă și simbolistica ceramicii tradiționale.

Am descoperit împreună cum motivele de pe ii, formele vaselor de lut și melodiile din doine ascund un univers complex, ce vorbește despre cine suntem și de unde venim. De exemplu, lecțiile despre ceramica din Horezu sau despre obiceiurile de Paște din Oltenia au fost momente-cheie, când elevii au înțeles că aceste tradiții sunt mai mult decât niște obiecte sau ritualuri, sunt expresii vii ale sufletului românesc.

Mă bucur să spun că eforturile mele nu au fost în zadar. Elevii din Filiași nu doar că au învățat despre tradiții, dar au început să le privească cu respect și interes.

Pentru a face lecțiile mai interactive și atractive pentru elevi, am folosit tehnologia modernă, precum ochelarii VR, pentru a-i transporta virtual în lumea muzeelor etnografice. Astfel, au putut explora colecții de costume populare, ceramică tradițională și unelte meșteșugărești ca și cum ar fi fost acolo, în mijlocul exponatelor. Această experiență imersivă nu doar că le-a captat atenția, dar le-a oferit și o înțelegere mai profundă a valorilor culturale.

În cadrul lecțiilor, am considerat esențial să le transmit elevilor nu doar cunoștințe teoretice, ci și experiențe practice. Astfel, i-am învățat pașii de bază ai horelor tradiționale, explicându-le semnificația fiecărui dans în contextul comunităților rurale de altădată.

De asemenea, am fost plăcut surprinsă să văd cum acești tineri își doresc să ducă mai departe ceea ce au învățat. Ei au început să discute cu bunicii lor despre obiceiurile de altădată, să caute fotografii vechi și să întrebe despre poveștile din satul lor. Acesta este, de fapt, scopul predării etnografiei și folclorului: să aprinzi scânteia cunoașterii și să-i ajuți pe cei tineri să fie mândri de rădăcinile lor.

Cred cu tărie că, învățându-i pe copii despre tradițiile noastre, le oferim mai mult decât informație. Le oferim o moștenire de preț, pe care o pot păstra și transmite mai departe. Într-o lume globalizată, e important să ne cunoaștem rădăcinile, iar aceste lecții despre etnografie și folclor sunt, în fond, o punte între trecut și viitor.

Sărbători de iarnă cu brațele deschise

“Crăciunul este pătura magică care ne acoperă, acel ceva atât de intangibil de parcă este un parfum. Poate să țeasă un val de nostalgii în jurul nostru. Crăciunul poate fi o zi de sărbătoare sau de rugăciune, dar va fi întotdeauna și o zi de aducere aminte în care ne gândim la tot ce am iubit vreodată.” Augusta E. Rundel

Iarna este anotimpul magic plin de imaginație, liniște și frumusețe care este bine să fie trăită din plin. De la bucuria primilor fulgi de nea, ce coboară timid în dansul lor spre pământ brăzdând plumburiul cerului, până la nerăbdarea cu care așteptăm, cu mic cu mare, sosirea moșului drag și bun, Moș Crăciun.

Bucuria tradițiilor și obiceiurilor din luna decembrie, respectiv împodobirea bradului de Crăciun cu ghirlande de beteală sclipitoare, cu artificii de tot felul, cu stelute colorate, alături de cadourile pentru cei dragi, completează festinul sărbătorilor de iarnă. La toate acestea se adaugă bucuria de a dăru, de a petrece timp cu cei dragi, de a confecționa ornamente fel de fel precum și gustoasele fursecuri.

Crăciunul este sărbătoarea sfântă a Nașterii Domnului, timp al bucuriilor, al păcii și al liniștii sufletești. Este o perioadă în care, indiferent de vârstă, ne simțim copii, primim și dăruim mai multă iubire și mai multă căldură sufletească, în care este frumos să dăruim. Da! Să dăruim un zâmbet, un gând frumos, o mână de ajutor, o păpușă făcută din ață, un desen ... orice. Uitați-vă în jur și veți găsi pentru fiecare cadoul perfect. Nu costă mult și nici nu trebuie, dar este făcut pentru a aduce un zâmbet pe chipul celui care-l primește.

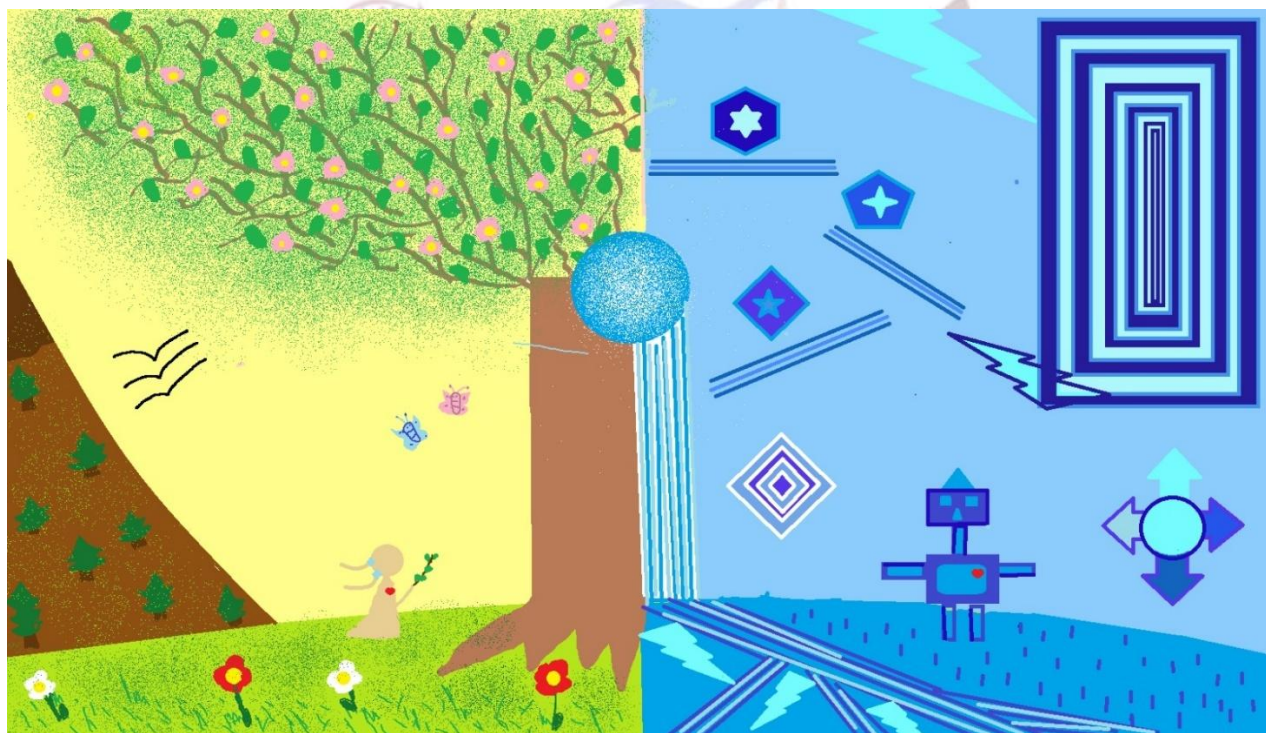
Trăim nopți pline de visuri și speranțe asemenea unui copil. Șosete tricotate, crenguțe de brad și de vâsc, globulețe, fundițe, ghirlande colorate, oameni de zăpadă, stelute și fulgi, toate te vor ajuta să intri în atmosfera de sărbătoare.

Hai-deți să ne învățăm copiii să fie generoși, să învețe să dăruiască, să învețe să ajute, să învețe să accepte orice copil indiferent de cum arată, cum e îmbrăcat, cât e de curat sau de cuminte este, să învețe să se respecte pe ei și să-i respecte pe ceilalți!

Anisia Maria PÂRVU, clasa a XI-a
Prof. coordonator: Iuliana Lucia SANDA

Adelina DRĂGHICI, clasa a VII-a
Prof. coordonator: Rădulescu Claudia-Paulina

Legenda mărțișorului

Mărțișorul este o tradiție populară românească care marchează începutul lunii martie și simbolizează primăvara, reînnoirea naturii, dar și norocul și sănătatea. Mai multe legende frumoase stau la baza acestei tradiții, fiind transmise din generație în generație.

Una dintre ele este legată de lupta dintre Iarnă și Primăvară. În vremuri demult apuse, Iarna era o ființă puternică, care domnea asupra lumii cu frigul și zăpada sa, iar Primăvara era o tânără delicată, dar mai slabă, care dorea să aducă viață și căldură pe pământ. Cele două forțe ale naturii se duelau pentru a stabili cine va guverna lumea. În timpul acestei lupte Primăvara a fost rănită grav de Iarnă. Un tânăr viteaz, care reprezenta curajul și energia primăverii, a văzut cum Primăvara era pe cale să piardă și a decis să o apere. Într-un gest de sacrificiu, tânărul s-a aruncat în mijlocul bătăliei, reușind să o salveze pe Primăvară, dar și să fie rănit. Sângele său a picurat pe zăpadă și a format o floare albă, care a înflorit în mijlocul gerului. Roșul sângelui simboliza focul, energia vitală și puterea, în timp ce albul florii reprezenta puritatea și reînnoirea.

Astfel, mărțișorul a apărut ca un simbol al reînnoirii, al echilibrului dintre iarnă și primăvară, dar și ca un semn al curajului și sacrificiului. După această bătălie, Primăvara a învins Iarna, iar pământul s-a umplut de flori și de viață. Iar tânărul viteaz a devenit simbolul acestui moment magic, iar sângele său și floarea albă au fost reprezentate printr-un șnur alb și roșu.

Semnificația Mărțișorului

Mărțișorul, acest șnur alb și roșu, are o semnificație profundă în tradițiile românești. Alb și roșu sunt culori simbolice, fiecare având semnificații proprii. Albul este asociat cu puritatea, lumina și înnoirea, iar roșul cu energia, pasiunea și viața. Împreună, aceste culori formează un simbol al echilibrului și al renașterii, care se întâmplă în fiecare primăvară.

De-a lungul timpului, obiceiul de a dărui mărțișoare s-a transmis din generație în generație. În prima zi a lunii martie, femeile și fetele primesc mărțișoare din partea celor dragi, iar acestea sunt purtate la mână, la gât sau la piept pe toată durata lunii martie. Mărțișoarele sunt oferite ca simbol al iubirii, al respectului, dar și ca urare de sănătate și noroc.

Tradiții și obiceiuri legate de Mărțișor

În tradiția românească, mărțișorul este strâns legat de obiceiuri care celebrează sosirea primăverii. În unele regiuni, se crede că purtarea mărțișorului aduce noroc și protecție împotriva spiritelor rele. De asemenea, la finalul lunii martie, mărțișoarele sunt adesea legate de un pom sau de o ramură, ca semn al legăturii dintre om și natură.

De-a lungul anilor, mărțișorul a evoluat și a devenit mai mult decât un simplu obiect simbolic. În prezent, mărțișoarele sunt create din diverse materiale – din lână, mărgelă, sau chiar argint sau aur – și pot avea diferite forme și motive. Cu toate acestea, esența acestui obicei rămâne neschimbată: un simbol al primăverii, al renașterii și al speranței.

Legenda Mărțișorului ne învață despre frumusețea primăverii, despre curajul și sacrificiul necesar pentru a înfrunta dificultățile vieții. Mărțișorul, cu cele două culori, alb și roșu, simbolizează nu doar schimbarea anotimpurilor, ci și echilibrul dintre forțele naturii. Obiceiul de a dăruia mărțișoare rămâne o tradiție importantă în cultura românească, fiind un gest frumos de iubire, respect și urare de bine pentru cei dragi.

Beneficiile realizării mărțișoarelor de către copii

Mărțișoarele realizate de copii sunt un mod minunat de a încuraja creativitatea și de a învăța tradițiile românești într-un mod jucăuș și accesibil. Pe lângă faptul că sunt o activitate educativă, aceste mărțișoare sunt adesea încărcate de sentiment și afecțiune, fiind oferite celor dragi ca semne de apreciere și bucurie la începutul primăverii. Cu materiale accesibile și ușor de lucrat, abordând tehnici simple și educative, copiii pot crea mărțișoare artistice unice și cu un impact emoțional semnificativ. Activitățile precum decupajul, împletirea sau broderia ajută la dezvoltarea abilităților motorii fine ale copiilor, cum ar fi coordonarea mâinilor și ochilor. Mărțișoarele realizate manual permit copiilor să își exprime imaginația, să aleagă culori și forme și să creeze ceva unic. Prin realizarea mărțișoarelor, copiii învață despre tradițiile și obiceiurile legate de 1 Martie, cum ar fi simbolistica culorilor alb și roșu sau semnificația primăverii.

Copiii pot învăța și valoarea de a oferi ceva cuiva drag. De obicei, mărțișoarele realizate de copii sunt dăruite părinților, bunicilor sau colegilor, iar acest gest ajută la întărirea relațiilor afective. Un aspect important al mărțișoarelor realizate de copii este faptul că acestea sunt adesea pline de emoție. Mărțișoarele făcute manual sunt un cadou sincer, care exprimă afecțiune și apreciere. Pentru părinți și bunici, aceste mărțișoare sunt un dar valoros și sentimental.

Realizarea mărțișoarelor de către copii este o activitate care combină învățarea tradițiilor, dezvoltarea creativității și exprimarea afectivității. Aceste mici cadouri sunt adesea apreciate nu

doar pentru frumusețea lor, ci și pentru semnificația emoțională pe care o aduc. De asemenea, ele sunt o oportunitate excelentă de a încuraja copiii să fie creativi și să învețe prin joc și muncă manuală.

Mărțișoare realizate în Atelierul fanteziei, prof. coordonator: Mihaela OLARU

Prof. Maria Lorena BÂRCU

De vorbă la Palat

Palatul Copiilor Craiova a început în data de 10 octombrie 2025 seria întâlnirilor în cadrul Clubului „De vorbă la Palat” organizat de cercul de Redacție presă/radio-tv în parteneriat cu Radio România Oltenia Craiova și ziarul Cuvântul libertății.

Proiectul își propune să aducă în fața copiilor personalități de marcă ale Olteniei din toate domeniile, care pot constitui adevărate modele pentru ei. Formatul activității este de tipul emisiunii podcast, invitații acestor întâlniri vor primi întrebări adunate de la elevii palatului, iar acestea vor urmări atât cariera acestora, cât și poveștile copilăriei lor. Moderatorii și participanții sunt elevi de la toate cercurile, nu numai de la cercul de Redacție presă/ radio-tv, urmărind formarea unor abilități care îi ajută să conceapă creații media diverse și să emită în mod corect informații, prin încurajarea unor activități specifice profesiei de jurnalist, dar și formarea unui comportament activ și responsabil al copiilor și tinerilor ca viitori cetățeni.

Primul invitat al întâlnirilor a fost prof. dr. Daniel Alexandru Ion, inspector general al Inspectoratului Școlar Județean Dolj.

În anul 1997, Daniel Alexandru-Ion își obține diploma de bacalaureat de la Colegiul Național “Carol I” din Craiova. În același an începe studiile de licență la Universitatea din Craiova, Facultatea de Matematică-Informatică, specializarea Matematică, pe care le va finaliza în 2001. În perioada 2001-2003 studiază sisteme dinamice și probleme de evoluție la aceeași facultate, dobândindu-și diploma de master. Zece ani mai târziu, în anul 2013, își începe lucrarea de doctorat la Facultatea de Matematică din cadrul Universității din Craiova despre aplicații ale teoriei funcțiilor convexe. În același an în care își obține diploma de licență devine profesor de matematică la Liceul Industrial Construcții de Mașini Nr. 2 din Craiova, apoi la Colegiul Național Agricol “Dimitrie Petrescu” din Caracal, urmând Colegiul Național “Elena Cuza” din Craiova și Colegiul Național Economic “Gheorghe Chitu” din Craiova. În 2009, devine inspector școlar de specialitate pentru formare continuă la Inspectoratul Școlar Județean Dolj, iar pe 1 septembrie 2010, devine

inspector școlar de specialitate pentru implementarea descentralizării instituționale în cadrul ISJ Dolj. În 2012 revine la catedra de matematică la Colegiul Național Economic “Gheorghe Chitu” din Craiova, până 31 august 2016. În perioada 1 septembrie 2016 - 26 septembrie 2018 preia postul de director al Colegiului “Ștefan Odobleja” din Craiova. Din data de 11 septembrie 2021 este Inspector Școlar General în cadrul Inspectoratului Școlar Județean Dolj.

Printre competențele dobândite la locul de muncă, Daniel-Alexandru Ion menționează “Spirit de echipă, adaptabilitate socială, abilitate de mediere a conflictelor, bune abilități de public speaking, negociator experimentat, competențe digitale, dezvoltate în urma experienței de profesor, director, mentor, formator, responsabil de cerc pedagogic, inspector școlar și membru al corpului de experți ai corpului de control al ministrului educației.”

Invitatul a răspuns întrebărilor adresate de gazda ediției, Briana Holinger, eleva cercului Muzica ușoară vocală și instrumentală.

Al doilea invitat a fost Theodor Matican, un sportiv paralimpic, un adevărat exemplu pentru tinerii palatului și nu numai. Theodor Matican este un tânăr a cărui poveste și viață impresionează prin hotărârea și puterea de a depăși obstacolele, care pentru unii ar fi părut imposibile de trecut .

Originar din Craiova, în vârstă de 27 de ani , Theo Matican, sportiv paralimpic legitimat la Clubul Sportiv al Armatei, este multiplu medaliat la competiții naționale și internaționale rezervate persoanelor cu dizabilități. Deși suferă de paralizie cerebrală dischinetică și a început să meargă abia la vârsta de 5 ani, acesta a găsit mereu resursele să treacă peste tot pentru a-și îndeplini visurile, fiind un exemplu de perseverență, determinare, precum și dovada că limitele sunt doar în mintea noastră. Este absolvent al Facultății de Kinetoterapie și Motricitate Specială- Univesitatea din Craiova și al Facultății de Educație Fizică și Sport .

Theo are un palmares impresionant, practicând înot, paraciclism și schi. Astfel, este multiplu campion național, a fost de multe ori pe podiumuri internaționale, la nivel de Cupă Europeană, Campionat European, în 2023 la Jocuri paralimpice, iar în anul 2024 a încununat Jocurile Paralimpice de la Paris și Campionatele Mondiale din Elveția. De asemenea, în anul 2019 i s-a conferit titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Craiova pentru rezultate sale deosebite, fiind considerat o personalitate a sportului.

Moderatorul ediției a fost Eduard Anghelescu, elev al cercului „Muzica ușoară vocală și instrumentală”.

A treia ediție, dedicată Zilei Naționale ale Lecturii, a avut invitat pe scriitorul și jurnalistul Mircea Pospai

Mircea Pospai este o voce binecunoscută în peisajul jurnalistic, precum și în cel literar. Absolvent al Facultății de Istorie-Filozofie din Cluj-Napoca, după studii la Institutul de Istorie-Geografie din Craiova, cu un doctorat în științe economice la Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu, Mircea Pospai păstrează o legătură strânsă cu lectura. Este autor a numeroase cărți, literatură publicistică sau literatură beletristică, publicate atât înainte de 1989, cât și după. Amintim romanele „Reîntâlnire neașteptată” (1985), „Cariera” (1989), „Casa din altă viață” (1990, reeditată în 2000 și 2010), „Căruța merge mai departe” (2012), volumul de versuri „Peronul cu iluzii” și pe cel de nuvele și povestiri „Locuri și legende în Nordul Olteniei” (1987, reeditată în 1999). Dintre cărțile jurnalistului Mircea Pospai, amintim volumele de interviuri („Tudor Gheorghe. În umbra menestrelului”, 2010, o biografie în 115 interviuri; „Convorbiri de după-amiază”, 2012), publicistică („Oameni între oameni”, 1977; „Amintiri din valea luminii”, 1978; „Cântec la cumpăna apelor”, 1980 – Premiul național pentru cartea de reportaj; „Tulnic peste veacuri. Monumentul de la Padeș”, în colaborare cu Luchian Deaconu, 1981; „Memoria Băniei”, 1982, reeditată în 2003) și lucrările de specialitate „Radioul public regional” și „Jurnalism la radioul regional și local”.

Moderatoarea ediției a fost Maria Popescu, eleva cercului de „Sculptură și Grafică”.

Popescu Maria

Maria MINCULEASA, clasa a V-a

Prof. coordonator: Lorena BÂRCU

Interviu imaginar cu scriitorul Alex Moldovan

R: De unde v-a venit inspirația pentru a scrie volumul cărților cu Olguța ?

A.M.: Oooo, bună întrebare! Chiar este o poveste frumoasă în spatele cărților! În anul 2012 a avut loc un concurs la care am participat, deoarece nu prea mai aveam inspirație de a scrie. Tema concursului era să facem o carte care se baza pe o întâmplare din orașul meu natal, adică Cluj. Concursul a durat o lună, maxim două, normal, pentru că nu poți scrie o carte într-o zi. Am vrut să scriu o carte pe care mi-ar fi plăcut să o citesc atunci când eram copil, și așa am început!

R: Okay, mulțumesc, a fost un răspuns foarte interesant. Următoarea întrebare este: De unde v-a venit ideea pentru numele personajelor? Sunt cumva cunoștințe?

A.M.: Sincer, da! Multe personaje poartă numele membrilor familiei mele și poate chiar și a prietenilor, cu permisiunea lor, normal! Unele nume, mai ciudate, precum Benone, l-am căutat în niște cărți vechi. Am lucrat ceva la redactarea acestor cărți și sunt foarte mulțumit de rezultat !

R: Frumos răspuns, mulțumesc. O să mai existe și volumul 5? Pentru că volumul 4, „Olguța și aventura din Orient Express”, m-a lăsat cu câteva semne de întrebare la sfârșit!

A.M.: Da, îl voi publica în vara anului 2025. Deja am scris câteva volume și aș vrea să continui! La început, voiam o carte de un volum, maxim două, dar literalmente nu m-am putut opri! Cred că, înspre înfrustrarea fanilor, acesta va fi ultimul volum din această serie!

R: Cum ați reușit să scrieți 4 volume din pielea unei fete?

A.M.: La început a fost destul de greu. Recunosc, la început a fost un pic dificil să mă pun în pielea Olguței, dar după aceea a venit de la sine!

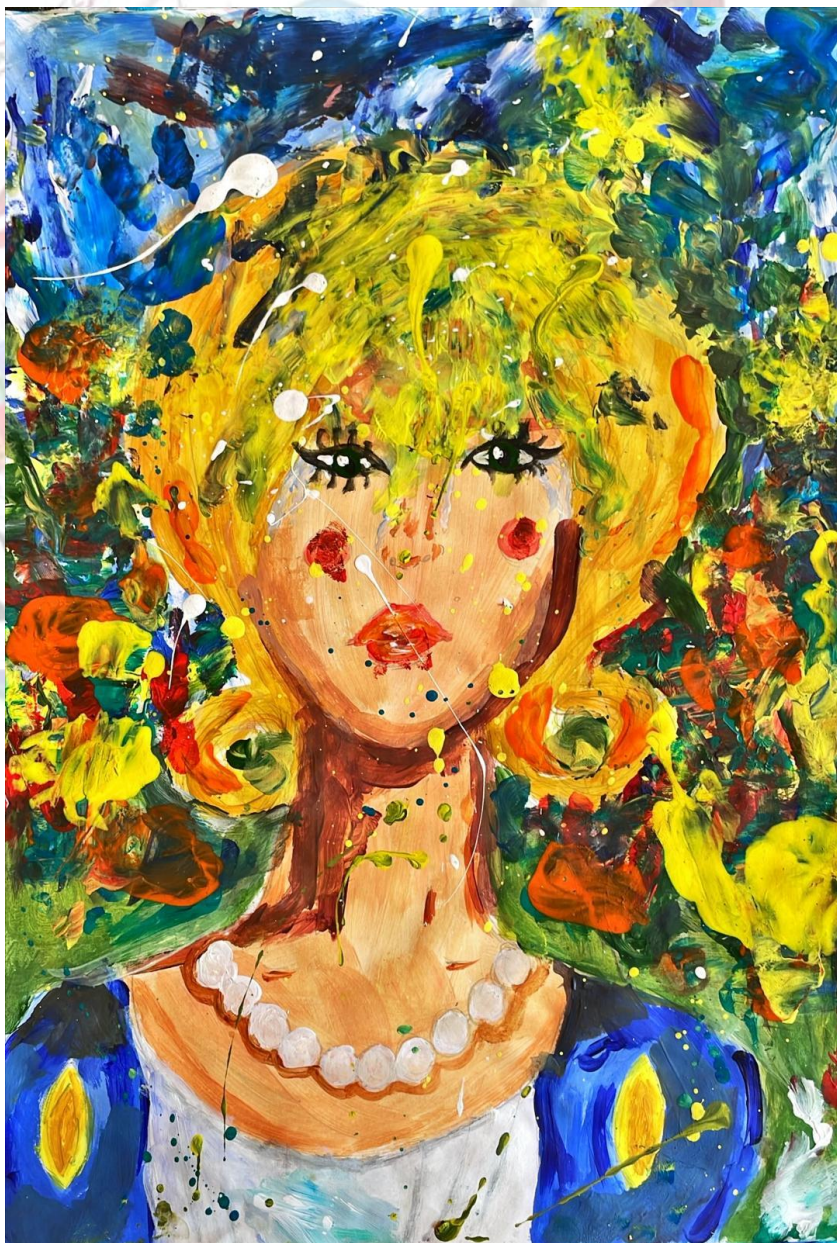
R: Următoarea și ultima întrebare, dacă îmi pot permite. Care a fost partea preferată pe care dumneavoastră ați scris-o în ultimul volum?

A.M.: Ooo! Cred că partea mea preferată a fost ca și cea a fanilor mei: scenele cu săruturi! Mi-am permis să mai scriu puține scene de romantism, dar sunt doar câteva pupături între

personajele principale: Olguța și Victor. Știam că se va crea niște bucurie din partea cititorilor mei. A trebuit să o fac unică în felul ei. La început nu eram prea sigur să scriu aceste scene, deoarece vârsta Olguței este destul de fragedă și poate am dat exemple rele, dar nu m-am putut abține. Dacă mai ai și alte întrebări, sunt aici să te ajut!

R: Nu, dar mulțumesc frumos pentru timpul acordat! Nu voi uita niciodată interviul cu autorul meu preferat! Sper că v-a făcut plăcere să îmi răspundeți la aceste întrebări! Abia aștept volumul 5, îl voi citi de îndată ce va apărea! La revedere!

A.M.: Cu mare drag! Și mie mi-a făcut plăcere să petrec timpul cu tine! O zi bună!

Streinu Indra

Adrian GRĂMUȘ, clasa. a XI-a

Prof. coordonator: Mariana OCHEȘEL

La vie en...vert

Quelle sensation sublime celle de sentir l'herbe baignée dans la rosée fraîche d'un matin d'été tout en flânant dans la forêt !

Quel plaisir celui de se laisser caresser par les gouttes fragiles d'une pluie calme ou celui de se rafraîchir le visage avec l'eau cristalline d'une source montagnaise !

Quel délice celui d'être embaumé par le parfum délicat du foin ou d'écouter la chorale des oiseaux à l'aube.

Pourtant, de ce tableau fascinant n'est resté qu'un miroir brisé en mille pièces. Ça fait déjà longtemps qu'on a oublié le bonheur de se connecter avec la nature. On s'est forgé un autre dieu et on lui rend office chaque jour, voire chaque instant: la technologie, les écrans, une réalité virtuelle mensongère. Cette idole moderne a rompu notre lien avec ce qui nous entoure tout en nous offrant la chimère d'un univers où l'homme peut tout contrôler, s'appropriier ou apprivoiser. Néanmoins, les humains ne font que nuire à l'essence de leur vie: la nature. L'homme tue les animaux sans pitié, empoisonne les océans, abat les arbres, pollue l'air, dévore toutes les ressources la Terre comme un tout-puissant.

Soyons donc les gardiens du paradis terrestre, des alchimistes aptes à changer les ruines en essor!

Florea Ana-Maria-Antonia

Maria Raisa JEGA, clasa a IX-a

Prof. coordonator: Lorena BÂRCU

De ce citim?

Determinare a coeficientului calitativ al lecturii.

A citi este o formă inovatoare de a intelectualiza natura umană, unul dintre principalele mijloace de comunicare artistică, un antrenament cognitiv infinit, un izvor al cunoașterii, ascuns ochilor fizici, pe care doar cei care luptă îl pot descoperi.

De multe ori, societatea se întreabă dacă oferă suficient din punct de vedere al aparențelor, valorificând ideea cantității ca superioară calității, promovând frumosul exterior. În viață, în unul dintre cele mai bune cazuri, totul se află în echilibru, rezumându-se la sacrificiu și autocontrol, presupunând că sacrificiul aduce cu sine răsplată, iar autocontrolul, seriozitate și o gândire corectă. Lectura pare a se asemana vieții, stimulând acest spirit organizat al existenței, educând o umanitate care concepe ideea realității ca fiind futilă, dar facilă.

Evitând a oferi doar o parte din întreg, se prea poate spune că a citi nu se limitează doar la comprehensiune și observarea unui punct de vedere bine stabilit, ci este un dublu angajament în actul învățării. Făcând referire la Principiul al III-lea al Mecanicii Newtoniene¹, cititul este un fenomen de cauză și efect, fiind atât ușă, cât și încăpere, fiecare pagină exercitând o forță asupra minții lectorului, pe care acesta, cu fidelitate, o transportă în universul propriei gândiri, îi oferă o interpretare, spre a o transpune în acțiunile sale zilnice.

Văzând că fizica preia controlul acestui referat, ce ne oprește să nu reamintim Legile Mendeliene ale Eredității², pe care lectura, într-un mod metaforic, dar cu acuratețe, le respectă? Dovadă a faptului că viața ia naștere din viață, a citi se manifestă ereditar, acest act fiind nemuritor în materialul genetic discutat, cunoscut sub numele de „existență”. Fiecare carte își segregă independent ideile, fie cu sens denotativ, fie conativ, tocmai autenticitatea oferindu-i distinsei moșteniri un caracter inegalabil.

Așadar, atât prin acțiune, cât și reacțiune, nu este cititorul doar un „canal”³, pe care cunoașterea îl parcurge pentru a-și face auzit glasul, transformându-l în „cod”³, pentru a corecta

subtil o entitate presupusă incontestabilă? Impunând o posibilă dehumanizare a lectorului, cu toate acestea, fără un suport sau un pedestal care să-i susțină greutatea, o statuie nu s-ar putea ridica peste limitele propriei înălțimi pentru a putea fi observată și interpretată de un public larg. A citi pare a reprezenta o continuă cooperare, fără de care lecturarea nu poate deveni incandescentă.

Rafinamentul este ceea ce îi oferă artei grandoare, este modalitatea paradoxală prin care, chiar dacă abstracționismul și claritatea nu strigă, totuși, se fac auzite. Lectura, indiferent de caracterul său științific sau fantastic, poate oferi un echilibru între certitudine, precizie și stilistică, esență, fiind profund influențată de gândirea cititorului, îndemnându-l să exploreze pentru a găsi indiciile căutate. Probabil, unul dintre infinitele răspunsuri, pe care întrebarea dată și le-ar putea însuși, implică o cântărire între explicit și ambiguu, permițându-le să se manifeste împreună, fără a se reduce. Citim pentru a analiza acest univers organizat, pentru a descoperi semnificațiile din spatele vastelor cunoștințe, dar mai ales pentru a ne perfecționa prin prisma pierdere-regăsire.

Ulterior, realizăm că a citi nu este un act prin care ne putem declara superiori. Cu toate că antrenează gândirea critică, lectura nu este întotdeauna un determinant al inteligenței, dar o poate influența. Precum existența cuprinde multiple forme de artă, fiecare necesară cunoașterii și incomparabilă în sine, așa și oamenii: nu pot fi definiți prin comparația unei singure calități.

Lacunară ar fi această încercare de a-i determina coeficientul calitativ fără a-i cunoaște istoria. Geneza lecturii se intersectează cu nașterea scrierii, una fără cealaltă transformându-se în ruină. Prima formă de scriere din istoria omenirii, caracterizată prin faptul că fiecare semn reprezenta o anumită idee sau cuvânt, a fost considerată scrierea ideografică. În secolul al IV-lea î.Hr s-a remarcat scrierea cuneiformă, una dintre categoriile ideogramelor, inventată de către sumerieni și preluată de popoarele din Mesopotamia. Urmată de perioada hieroglifelor, concepute de vechii egipteni, care le considerau „scriere sacră”, toate aceste forme de redactare au dus la apariția alfabetului fenician, ulterior preluat și dezvoltat de către greci.⁴

Nu numai că scrierea s-a transformat de-a lungul timpului, dar a și influențat modul de a citi. De pildă, în Antichitate, cititul cu voce tare reprezenta normalul, deoarece semnele de punctuație erau absente, nefacilitând interiorizarea mentală a informației. De menționat faptul că, la acea vreme, folosirea spațiilor pentru a delimita cuvintele era inexistentă, modalitate de scriere cunoscută sub numele de „scriptio continua”.⁵

Uitându-ne la evenimente și analizând rădăcinile istorice ale acestui act al citirii, suportul scrierii a suferit un proces de metamorfoză, de asemenea. Dacă, la început, tăblițele de lemn, lut sau ceară, folosite de scribi din Mesopotamia, erau predominante, după un mileniu, în Egiptul

Antic, au fost descoperite pergamente și papirusuri, ducând, în final, la hârtie și fabricarea acesteia pentru întâia dată, în anul 105 î.Hr în China⁶

Este de remarcat faptul că, de-a lungul generațiilor, cărțile au fost prezentate sub diferite forme, doar pentru a ajunge ceea ce sunt azi... Dar oare cum sunt ele cu adevărat în timpurile prezente, care sunt componentele acestora? Pentru a le asorbi cu adevărat cunoașterea, trebuie, mai întâi, să le cunoaștem, să ni le asemănăm pentru a le putea observa distincta „conduită”.

Structura unei cărți cuprinde douăzeci și patru (24) de posibile elemente⁷, din punct de vedere al stabilității fizice. Dintre acestea, se remarcă *copertile*, care protejează paginile pentru a putea fi lecturate, dar oferă și o parte estetică, din punct de vedere stilistic, *capul*, fiind partea superioară a cotorului, și *cotorul* în sine, reprezentând un corp, un pilon de susținere.

Totul pare să se rezume la arta de a citi, precum și a scrie. Tipografia a fost introdusă în Europa prin intermediul germanului Johann Gutenberg⁸. Acesta, în parteneriat cu Johann Fust și Peter Schoffer, a tipărit o Biblie în latină în anul 1456, numele rămânându-i memorat în istorie. Hârtia este un factor important în fabricarea unei cărți, de asemenea. Aceasta se obține prin zdrobirea lemnului sau a altui material vegetal, iar apoi fibrele celulozice rezultate din acest proces sunt amestecate cu apă, aditivi și lianți, pasta dobândită fiind depusă pe niște site speciale, care precedă uscarea benzii de hârtie, aplicarea diversilor coloranți și tăierea în fâșii.⁹

Efemeritatea este probabil una dintre definițiile existenței. După cum putem observa în paragrafele anterioare, cititul a parcurs un drum lung, împreună cu umanitatea, dezvoltându-se de-a lungul numeroaselor veacuri. De exemplu, papirusul: în timpul egiptenilor, era principalul suport al scrierii, acum nu mai face parte din actual. Cu toate acestea, lectura pare să fie cu mult înaintea ființei umane, fiind “efemeră”, dar într-un alt mod, aparte de ceea ce este cunoscut sau descoperit, transmițându-se doar prin intermediul unei gazde, pierind la posibila eradicare a umanității. Dicitând despre ereditate, se pare că “a citi” nu este un simplu verb la infinitiv, de declinarea a IV-a, ci reprezintă un întreg univers multidimensional, care îl poate depăși pe cel de discurs.

Inițial, ne putem pierde în acest univers, fiind copleșiți fie de continuumul de cunoștințe, fie de valoarea de adevăr a acestora, fie de propriile fapte și trăiri, care ne împiedică încercarea de a înțelege vastul tărâm. Pe parcursul acestei călătorii, observăm indicii care ne apropie de esența actului de a citi, prezentându-ne cartea nu ca pe un simplu obiect. Analizându-i ampla structură, cu toate că are cap și corp, nu putem spune că o carte este om. În schimb, pare a fi o ființă care „inspiră” neștiință și „expiră” cunoaștere, invitându-ne să respirăm în aerul respirat pentru a ne renaște, pentru a determina adevărul ascuns în spatele cortinei, gata să se ofere publicului.

Liberă poate fi presupusă această „ființă”. Totuși, oare nu este, mai de grabă, captivă voluntar? Pesemne că și-a găsit singură propria libertate, fără să ofere peste limitele celor acceptate. Putem spune că cititul are „voință proprie”. Se strecoară printre cotloanele minții, își croiește drumul, fie iluzoriu, fie real, printre nenumăratele obstacole ale unei păduri mixte, atât de foioase, cât și de conifere, pe care o reprezintă însăși viața. Se pierde, alergând cât de repede îl țin picioarele. Acesta este procesul prin care realizează că pierderea este soluția regăsirii, că moartea duce la renaștere.

Uitându-ne mai atent la detaliile oferite, se relevă că, pentru a fi fabricate, cărțile suferă un proces amplu, schimbându-și forma și scopul. Putem spune că un astfel de exemplar reprezintă cenușa unui arbore sau stejar, un trofeu care-i marchează trecuta existență, un astru înflăcărat al morții, cu scopul de a se oferi ca ofrandă celor care îi știu cu adevărat semnificația și îi prețuiesc atât antica, cât și actuala formă. Dintr-o sursă de material, precum un copac, se pot obține magnifice suporturi ale cunoașterii, fiind omagii aduse existenței.

Zadarnică ar fi această încercare de a explica procesul morții prin actul de a citi fără a aduce la cunoștință și efectele digitalizării lecturii asupra climei. Dacă defrișarea pădurilor era principalul inconvenient al cărților în mediu fizic, deșeurile electronice toxice sunt cel al cărților digitale¹⁰. Se remarcă acest continuu sacrificiu în orice formă a sa, lectura fiind cu adevărat o formă de moarte, pornind de la o distrugere brută, destinația sa fiind creația, eliberarea gândirii, repetând de nenumărate ori acest protocol, asemănându-se unei ființe umane, cu toate că nu-i poate întrece încă complexitatea.

Oglindirea umanității și a lecturii este reliefată constant în actul citirii, metamorfoza continuă fiind unul dintre semnele evoluției care ne înconjoară. Ideile par a fi transmise cu ușurință, cu toate că anumite cărți sunt ținute captive. Putem spune că citim pentru a le elibera, dar și pentru a le comemora existența. Este nevoie de o singură persoană pentru ca acestea să continue să fluctueze între adevăr și iluzie. Cu toate acestea, oare poate un om să le schimbe întru totul calitatea?

Reperul principal al lecturii este felul în care aceasta este interpretată. După cum putem observa în rafinament, nimic nu este ceea ce pare la prima vedere, totul poate suferi o schimbare. De multe ori, a citi ne îndeamnă să explorăm, în loc să ne atribuim o serie de idei care nu ne aparțin. Este o eliberare, o sursă de aer a intelectului, care dorește întotdeauna mai mult decât i se oferă. De pildă, creierul¹¹, el ne controlează mișcările, vorbirea ș.a. Oare ar mai putea controla acesta

manetele complexei vieți fără să știe a citi? Observăm că citirea nu este doar un act mașinal, ci se află în ADN-ul uman.

Indirect și metaforic, făcând referire la lecțiile despre „Genetica Umană”¹², oricine știe să citească, fără a realiza, de fapt, că o face. Putem asemăna o astfel de persoană unui pui de vrabie care nu conștientizează existența propriilor aripi, dar totuși va putea zbura odată ce le oferă atenție și învață să le folosească. Revenind la subiect, ADN-ul conține informația necesară susținerii vieții. Dacă acesta nu este decodificat, „citit”, corect, de către celulele organismului, poate duce la moarte. Prin urmare, lectura pare să facă parte din noi, inclusiv organismul uman fiind dornic să o descopere în detaliu pentru ca un cord să poată bate.

Universul lecturii pare a fi atât de complex, încât își oferă singur indicii pentru a facilita înțelegerea cititorilor, fiind capabil să transforme un novice în maestru, reprezentând un ciclu repetitiv al renașterii și al morții. Susținător al vieții, acesta a marcat existența umanității de nenumărate ori, perpetuând idei importante, fiind un impozant suport al istoriei, educației etc. și o valoroasă moștenire culturală. Citind, ne putem forma propriile opinii, dar, precum existența nu își garantează propria infinitate, asemenea minții umane, coeficientul calitativ al acestui act este cuprins între $-\infty$ și $+\infty$, valoarea sa fixă fiind influențată atât de capacitatea cognitivă a unei persoane, cât și de caracterul lecturii. Cu toate acestea., ce semnifică și ce este cu adevărat a citi

Bibliografie

- ¹<https://www.fizichim.ro/docs/fizica/clasa7/capitolul2-interactiuni-mecanice/II-5-principiul-actiunii-si-reactiunii/>
- ²<https://www.scientia.ro/biologie/74-genetica/2414-mendel-legile-mendeliene-ale-ereditatii-2.html>
- ³<https://ro.scribd.com/doc/260032749/Functiile-Limbii-Dupa-Roman-Jakobson>
- ⁴https://ro.wikipedia.org/wiki/Istoria_scribului
- ⁵https://dilemaveche.ro/sectiune/dilemateca/practici-de-lectura-605317.html?utm_source
- ⁶ <https://www.arhidesign.ro/blog/te-ai-intrebat-vreodata-cum-a-aparut-hartia-cand-a-aparut-cine-a-inventat-o-ce-forma-sau-ce-intrebuintari-avea-in-trecut-daca-nu>
- ⁷<https://www.bookchamber.md/tutorial-in-sprijinul-editorilor/structura-cartii/>
- ⁸https://www.bzi.ro/cum-se-face-o-carte-de-la-material-la-produs-final-4370347#goog_rewarded

⁹<https://www.papetarie.ro/blog/hartia-ce-este-si-cum-se-fabrica.html?srsId=AfmBOoqrIrV93-Tm0ioKk3urRcnpUx30urkPVpE4PVU1S91xwEeAlH5p>

¹⁰<https://www.dw.com/ro/c%C4%83r%C8%9Bi-pe-h%C3%A2rtie-sau-e-reader-ce-este-mai-bine-pentru-planet%C4%83/a-68376513>

¹¹<https://askabiologist.asu.edu/ce-face-creierul-vostru>

¹²https://ro.wikipedia.org/wiki/Introducere_%C3%AEn_genetic%C4%83

Costache Matei

Amalia Maria POPA, clasa a VI-a

Prof. coordonator: Lorena BÂRCU

Pădurea

În pădure totul este frumos

În crângul luminos.

Adierea ușoară a vântului fac frunzele să se legene,

Dansând pe crengi alene.

Veverițele zburdă din copac în copac,

Peste marele și strălucitorul lac.

Până și lupii urlă-n cor,

Ascultând zornăitul frunzelor.

Parcă toate animalele sunt mai miloase,

Nearătând ca niște animale periculoase.

Nici vulpea nu mai păcălește ursul,

Natura urmându-și cursul.

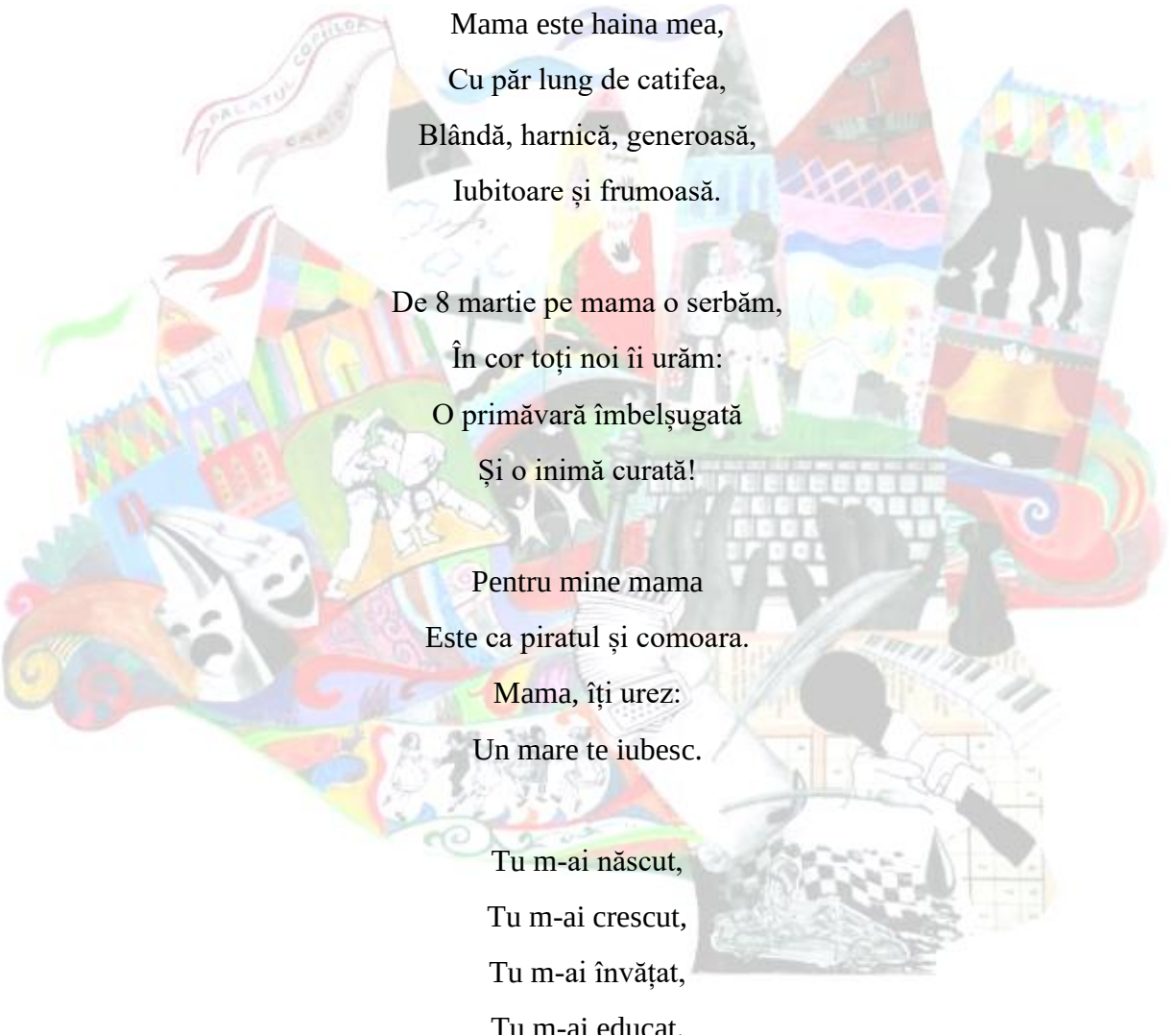
Deși nu poți rata prin frunzișul copacilor,

Un iepure zbatându-se în colții lupilor.

Căci până la urmă nimic nu-i perfect,

Dar acesta este cel mai important aspect.

Mama mea

Mama este haina mea,
Cu păr lung de catifea,
Blândă, harnică, generoasă,
Iubitoare și frumoasă.

De 8 martie pe mama o serbăm,
În cor toți noi îi urăm:
O primăvară îmbelșugată
Și o inimă curată!

Pentru mine mama
Este ca piratul și comoara.

Mama, îți urez:
Un mare te iubesc.

Tu m-ai născut,
Tu m-ai crescut,
Tu m-ai învățat,
Tu m-ai educat.

Dacă mă întâlnesc după-amiază,
Cu unii colegi care mă tachinează,
Mama vine imediat
Și pe toți i-a alungat.

Mama este steaua mea,
Mama este luna mea.
Mama mă iubește.. și eu o iubesc pe ea,
Pentru că este mama mea.

Mama îmi dă zilele și nopțile,
Mama îmi dă visele,
Mama îmi dă puterile,
Mama îmi dă toate lucrurile.

Am avut multe vise,
Mașini, roboți și narcise;
Dar cel mai mare vis al meu,
Este în sufletul meu.

Dacă mama mă pedepsește,
Să știți, că ea tot mă iubește.

Mama, îți urez:
Te iubesc și mulțumesc!

Florea Ana-Maria-Antonia

Umilul “Te iubesc”

În gându-mi ești în fiecare dimineată,
Chiar și-atunci când nu vreau să mă trezesc
În vis îmi apari, deși în ceață,
Pot mai bine ca oricine să te deosebesc.

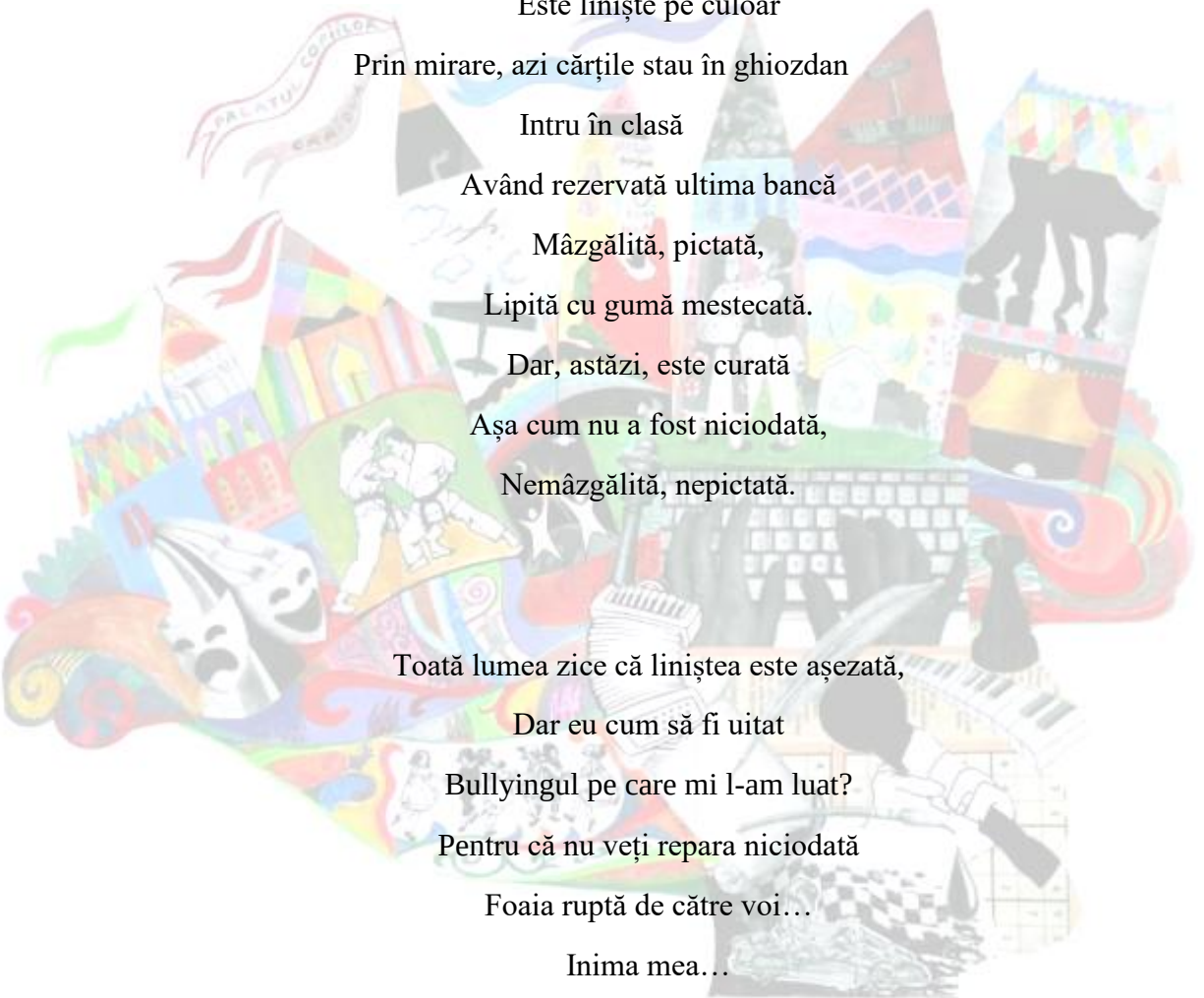
Ai tăi ochi nimic nu trebuie să demonstreze,
Dat fiind că și luna e geloasă pe ei,
Căci nu are la fel de tare să lumineze,
Așa cum o fac ochii tăi.

Iar când soarele apune
Doar stau și mă gândesc
Cum printr-o șoaptă aș spune
Simplul și umilul: “Te iubesc”

Anghel Patrick

Oricât ai încerca

Este liniște pe culoar
Prin mirare, azi cărțile stau în ghiozdan
Intru în clasă
Având rezervată ultima bancă
Mâzgălită, pictată,
Lipită cu gumă mestecată.
Dar, astăzi, este curată
Așa cum nu a fost niciodată,
Nemâzgălită, nepictată.

Toată lumea zice că liniștea este așezată,
Dar eu cum să fi uitat
Bullyingul pe care mi l-am luat?
Pentru că nu veți repara niciodată
Foaia ruptă de către voi...
Inima mea...
Eu pot ierta,
Dar nu și uita.

Trece o zi... trec două,
Lumea zice că am uitat...

Dar am o întrebare ...

Tu ai uitat că, poate,

Eu am nevoie de timp?

De răgaz?

Dar cel mai important,

De încredere?

Pentru că foaia mea

Lipită

Nu mai poate fi...

Dar întreținută?

Posibil,

Tu trebuie să îți dai seama,

Dacă am puterea să te iert...

Eu încerc.

Trece o lună... trec două

Înfloresc copacii,

Este primăvară,

Mi-am făcut prieteni,

Le mulțumesc și acum

Că m-au inspirat,

Că m-au ajutat,

Dar cel mai important

Eu tot nu am uitat...

Și încă nu i-am iertat... dar,

M-am acomodat.

A venit vara,

Mulțumesc că m-ai ascultat

Eu nu i-am iertat...
Dar am învățat să uit
Pentru că, uneori,
Ca totul să fie bine
Trebuie să înveți să cedezi primul.

Ador schimbarea,
Doar că... mai am o săptămână până la
vacanță.

Strada mea

Strada mea e ca toate străzile de oraș care-s
pe pământ,

Blocurile sunt așezate în rând,

Unele turn,

Altele mici,

Unele în renovare,

Altele se țin pe picioare.

Toate sunt grase,

Rare-s subțiri.

Culori asemănătoare, predomină pe clădiri

Unele mai șterse

Altele mai cărămizii,

Schelele sunt urcate pe blocul următor,

Muncitorii îl reabilitează cu spor,

Blocul din spate este revoltat,

Deoarece la el reabilitarea s-a anulat.

Trebuie să mă credeți pe cuvânt,
Deși este ca toate străzile de pe pământ

Florea Ana-Maria-Antonia

Blocurile sunt:

Ambițioase, curajoase, vesele,

Triste, sclipitoare și gălăgioase.

Strada mea, oricât de necrezut pare,

Are sentimente.

Emoții,

Și fiecare bloc are valorile sale.

Uite, blocul în culori cărămizii,

Prin ferestrele lui se văd,

Bătrâni hazlii!

Care au perdele cu dantelă la geam.

Bunicile croșetează dibace fulare

Cât gemul se fierbe,

Și compotul se bea

De nepoții ce toată ziua râd.

Iar bunicul se uită la meci, însetat

Așteptând victoria Craiovei la campionat.

Peste drum, în blocul cel mic

Alb și negru,

Asortat cu un gri spălăcit,

În model contemporan

Este plin de adulți,

Și copii înfășați.

Când un bebe plânge

Instinctul se pornește

Și-n câteva minute tot blocul vuieste.

Costache Matei

În căutarea soarelui

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi fost nu s-ar fi povestit, regele Soare și regina Lună care domneau fericiți, în pace și armonie peste toată lumea. Regele avea grijă de lumina de peste zi, iar regina de cea de peste noapte pentru bunul plac al tuturor oamenilor, animalelor și plantelor. Totul era frumos. Liniștea și bunul mers al lucrurilor dăinuiau peste întregul ținut; Soarele trimitea în fiecare zi raze calde și bălaie, ocrotindu-i pe toți și pe toate. La asfințit se întâlnea cu Luna, iar după câteva sărutări dulci ca mierea, el mergea la culcare în timp ce ea urca pe tronul ei din ceruri și ocrotea toate făpturile nopții cu lumina sa strălucitoare și rece.

Într-o noapte răcoroasă de iunie, regina își aștepta regele la răsărit ca după obicei. A așteptat și a tot așteptat, dar regele nu a venit. Deodată aude o voce subțire ca de copil:

- Regina mea preafrumoasă și bună, degeaba îți aștepți soțul, căci el nu va putea veni.

- Dar cine îmi vorbește? întrebă Luna.

- Numele meu este Zâna Pădurilor, răspunse vocea. Atunci regina ieși din palatul ei de nori și coborî pe pământ, preschimbându-se într-o femeie frumoasă, înaltă și slabă, cu ochii de un albastru înghețat și părul creț, alb lucitor și lung până la glezne. Se uita blând la zâna micuță care stătea așezată pe o frunză de stejar și o întrebă:

- Draga mea zână, am coborât imediat ce ți-am auzit numele și ți-am recunoscut vocea. Ce s-a întâmplat cu Soarele?

- O, regina mea preafrumoasă, iartă-mă că îți aduc asemenea vești, însă bunul și dragul tău rege, a fost atacat și răpit de către balaurul cu zece capete, care și-a pierdut, nu demult, inima, iar acum face numai rău.

- Bietul meu Soare! acum înțeleg. Balaurul vrea ca regele să îl ajute să-și găsească inima.

- Dar nu orice fel de inimă, adăugă Zâna Pădurilor. Inima de smarald care este cea mai importantă comoară dintre toate comorile balaurului. Apoi, zâna începu să-i povestească reginei tot ce știa despre balaurul cu zece capete de când fusese slujnică în castelul său. Între timp se ivi lângă dânsle o veveriță cu coada stufoasă care se adresa curioasă:

- Iertată-mi fie îndrăzneala, Alteță, dar de ce este încă noapte afară?

Regina trase cu ochiul la Zâna Pădurilor și răspunse:

- Din păcate am fost nevoită să prelungesc noaptea fiindcă regele nu se simte tocmai bine. Veverița dădu din cap în semn că a înțeles și și-a văzut mai departe de drum.

- Ce aveți de gând să faceți, Alteță? Nu putem sta și aștepta, spuse îngrijorată zâna.

- Trebuie să plecăm imediat spre castelul balaurului. Nici nu vreau să mă gândesc ce i-ar putea face balaurul regelui. De unde să știe bietul meu Soare unde s-a pierdut inima de smarald?

Fără să mai stea pe gânduri, regina Lună împreună cu Zâna Pădurilor au pornit către castelul balaurului cu zece capete. Și mergând ele vreme de două ore, întâlnesc un armăsar rănit, culcat lângă un stejar mare și stufos.

- Am nevoie de apă! necheză răgușit calul. Norocul făcu în așa fel că se afla nu departe de ei un pârau cu apă dulce și rece. Zâna dădu fuga la pârau, luă apă într-un ulcior care era acolo și îi dădu calului să bea. După ce bău toată apa, animalul se ridică pe cele patru picioare ale sale, rana dispăru complet, iar coama începu să-i strălucească mai ceva ca focul.

- Vă mulțumesc pentru fapta bună ce ați făcut-o pentru mine. Eram prea slăbit ca să mai ajung la apă și niciun trecător n-a binevoit să facă asta pentru mine, și n-au trecut puțini, de o săptămână încoace. Vă sunt recunoscător! Ce pot face pentru voi în semn de mulțumire?

- Noi am vrea să ajungem la castelul balaurului cu zece capete, spuse Luna. Calul făcu ochii mari de uimire.

- Palatul balaurului? Dar ce să cautați acolo?

- Trebuie să salvăm Soarele și ziua odată cu el, răspunse zâna.

- Urcăți-vă pe spinarea mea și țineți-vă strâns dacă doriți să ajungeți cât mai repede acolo, știu o scurtătură, dar vă previn, că palatul acesta nu este orice palat. În jurul lui este aruncată o vrajă puternică, totul este înconjurat de focul verde al magiei întunecate, deasupra acestuia sunt nori mari, negri, de fum, iar ca paznic are o arătare plină de spini. Luna ascultă cu atenție vorbele animalului, se uită la Zâna Pădurilor, apoi se urcă pe spinarea albă și mătăsoasă a noului lor camarad de drum. Zâna Pădurilor făcu același lucru, cu inima bătându-i să-i sară din piept. Se prinseră amândouă de coama lungă până în pământ, iar calul o luă la galop cum niciun alt cal nu ar fi putut să o facă.

După o bună bucată de drum, începură să se ivească norii negri ca noaptea de afară. Nu după mult timp, ajunseră și la palatul mult căutat. Într-adevăr, de jur împrejurul palatului erau flăcări mari, de un verde intens iar la ușa acestuia dormea un animal cât un câine, acoperit în întregime cu spini ascuțiți și tăioși. Regina descălecă și merse spre castel. Fiara o simți venind și sări din somn gata de atac. Regina se apropie de acesta și îi grăi cu blândețe:

- Eu sunt regina Luna, stăpâna nopții. Am venit să vorbesc cu balaurul. Îmi permiți să intru?
- Nu! Aici intră doar cei care urmează să fie mâncați de stăpânul meu.
- Eu trebuie să vorbesc neapărat cu el. Este ceva foarte important.
- Îmi pare rău, nu te pot lăsa să intri.

În acel moment, ușile imense ale castelului s-au deschis, iar în prag s-a arătat o dihanie uriașă, neagră, cu gheare ascuțite și aripi lungi care a poftit-o înăuntru pe regină. Aceasta înainta curajoasă în urma balaurului.

- Ce vânt te aduce pe aici?
- Am aflat de pierderea inimii de smarald, dar și de faptul că l-ai atacat pe rege.
- Nu am pierdut-o, mi-a fost furată de către vechea mea slujnică, Zâna Pădurilor, care cunoaște fiecare colțișor al castelului. Și n-am să-l eliberez pe rege până nu o voi găsi ca să îmi recuperez inima. Am să dau foc la tot, chiar și la oceane dacă va fi nevoie pentru a o găsi.
- S-ar putea să te pot ajuta eu. Cred că știu unde se află zâna. Dă-mi timp până la următoarea ta masă.

Regina a căzut la învoială cu balaurul și a plecat să o caute pe zână. Când a ieșit din castel, calul o aștepta în spatele unor tufișuri din apropiere.

- Unde este Zâna Pădurilor? întrebă Luna. Calul se uită mirat în jur și răspunde:
- Habar nu am. A fost cu mine în tot acest timp, nici n-am observat când și încotro a plecat. Furioasă atunci regina a chemat două mii de stele la dânsa și le-a poruncit așa:

- Găsiți-o pe Zâna Pădurilor! Căutați-o peste tot: prin mări și oceane, prin munți și păduri, prin vizuine de vulpi, prin prăpăstii și văi. Faceți totul ca să o găsiți și nu cutezați să vă întoarceți fără ea. Stelele au plecat îndată. S-au răspândit care încotro a apucat ca să o găsească pe zână. Au căutat-o întocmai cum le-a poruncit regina, iar după îndelungate căutări care au durat ore întregi, au aflat-o în Pădurea de Smarald încercând să ascundă inima în vârful celui mai înalt copac din pădure.

- Trebuie să vii cu noi, din ordinul reginei Luna! i-au spus stelele zânei. Zâna Pădurilor văzându-se prinsă, nu a avut de ales, așa că s-a predat și a mers împreună cu stelele la palatul Lunei.

- Ce bine că ați venit! a exclamat Luna când stelele au intrat în palat însoțite de zâna care strângea la piept inima de smarald cu brațele sale firave. Chiar ai crezut că vei scăpa atât de ușor ducându-mă la castelul balaurului pentru a avea destul timp să fugi cu inima ce îi aparținea, în timp

ce eu stăteam de vorbă cu el ca să îi salvez viața regelui? Vom pleca numaidecât spre castelul său, iar tu, draga mea, îi vei da inima înapoi.

Au plecat călare pe nori de ploaie: Luna, Zâna Pădurilor și cele două mii de stele. Când au ajuns, balaurul deja îi aștepta fiindcă trecuse foarte mult timp. Regina i-a smuls din mâini zânei inima de smarald și i-a întins-o balaurului.

- Ți-am adus comoara și hoțul de asemenea. Este momentul să-ți faci și tu partea ta de înțelegere, îi spuse regina fiorosului animal. În acel moment, balaurul deschise o ușă lăturalnică, iar din acea încăpere apărură regele. Reginei i se umplură ochii de lacrimi și îl îmbrățișă strâns. O lumină aurie, dar și argintie în același timp umplu întregul castel, iar inima de smarald străluci mai tare ca niciodată.

Au ieșit fericiți din castel și au pornit-o spre casă. Ajungând la palatul lor din cer, Soarele a urcat pe tronul său, aducând ziua și trezind totul la viață: păsărelele au început să cânte, florile dansau pe ritmul vântului, apele cristaline erau pline de pești, pomii își agitău frunzele și își scuturau poamele coapte, în timp ce regele Soare trimitea pretutindeni raze calde și aurii, iar regina Lună privea cu înduioșare și mulțumire cum totul prindea din nou culoare după întoarcerea regelui.

Și au trăit fericiți în pace și liniște, și mai trăiesc și acum, Soarele ocrotind ziua și Luna ocrotind noaptea.

Vrăjitoru Daria

O stea ...

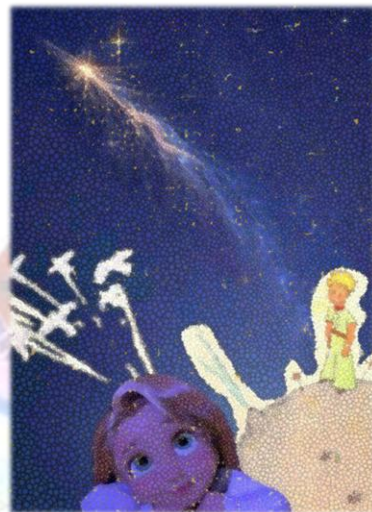
Stelele au inspirat oamenii încă din antichitate, regăsindu-se în multe povești și legende, fiind adesea considerate simboluri ale speranței și ale visurilor. Ele pot fi văzute ca o sursă de inspirație pentru a urmări obiectivele și idealurile personale.

Stelele sunt gândurile noastre bune, căutăm răspunsuri în ele, precum Micul Prinț, suntem în căutarea unei noi stele de la care să învățăm ceva, să întâlnim oameni de la care să aflăm lucruri noi. Tăcerea lor ne arată înțelepciune și profunzime.

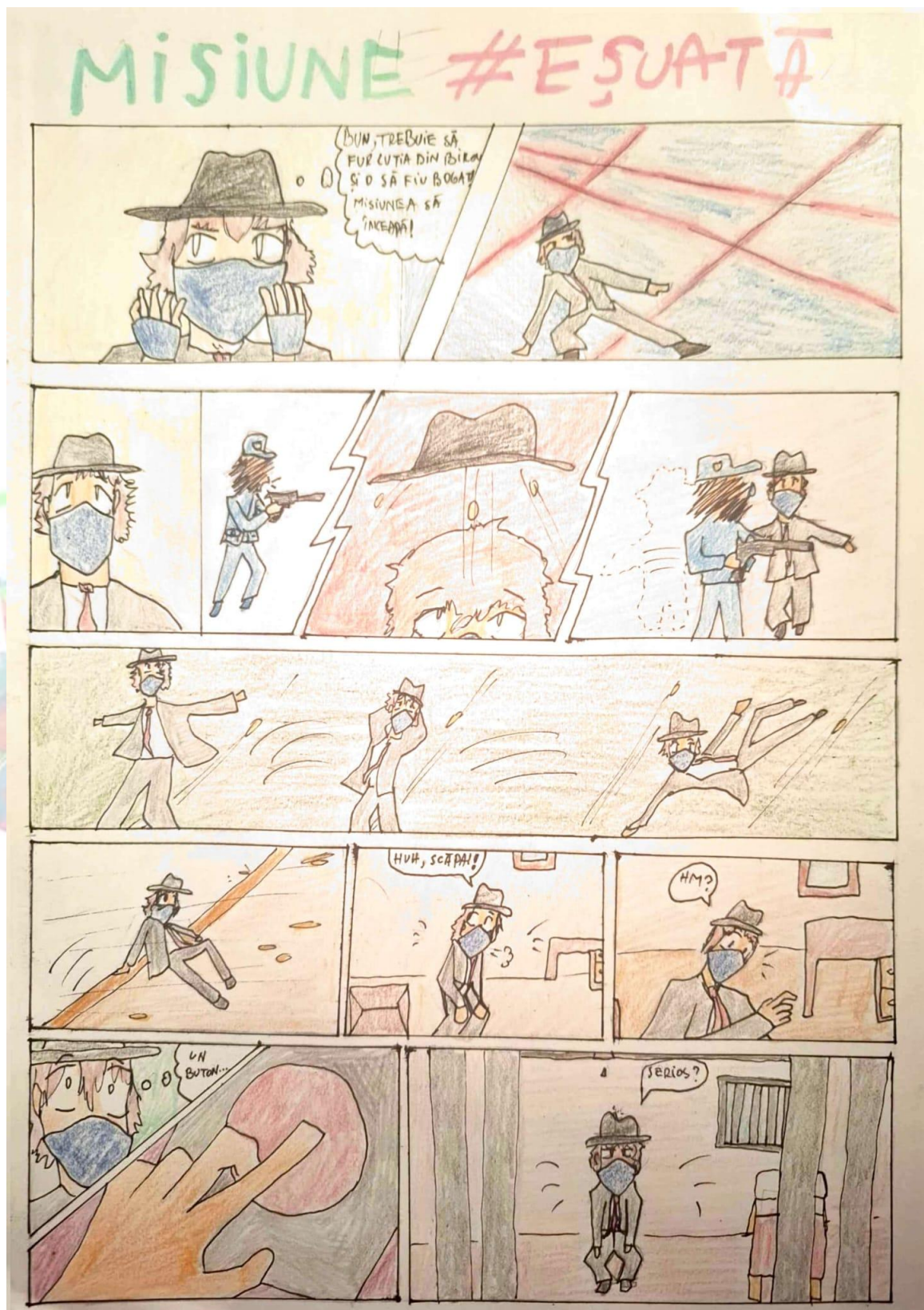
V-ați întrebat vreodată *De ce dispar stelele?*

Eu da, și am aflat că, deși lumina lor pare eternă, stelele se nasc și mor, lăsând mereu în urmă un indiciu despre felul în care au trăit. Asemeni oamenilor, se nasc, cresc frumos, apoi încet, încet se sting. Important este ce lăsăm în urma noastră.

Privim spre cer și așteptăm ca o stea să cadă din înaltul cerului pentru ca noi să ne punem cea mai arzătoare dorință.

Gavrilă Nora

Prof. dr. Felicia CĂLMUC**Mobilitate în cadrul programului Erasmus+1**

În perioada 17-21 februarie 2025, a avut loc primul flux de mobilități organizat de Palatul Copiilor Craiova în cadrul programului Erasmus+1, acțiunea cheie 1 – Educația școlară (SCH), proiect nr. 2024-1-RO01-KA121-SCH-000201775, Acreditarea: 2020-1-RO01-KA120-SCH-095297. Participanții la aceste mobilități au fost reprezentați de un cadru didactic- mobilitate individuală de tip Job Shadowing și 13 elevi de la diverse cercuri de activitate ale instituției noastre, însoțiți de 2 cadre didactice de la Cercul de Cultură și civilizație engleză, respectiv Cultură și civilizație germană. Partenerul nostru educațional și gazda acestor activități a fost ISTITUTO COMPRENSIVO AD INDIRIZZO MUSICALE din orașul Atri, Italia.

Activitățile propuse s-au derulat pe parcursul a cinci zile, conform unui program de tip LEARNING AGREEMENT agreeat de ambele instituții, program care să corespundă tematicii proiectului, și anume TIPURI DE ACTIVITĂȚI EXTRACURRICULARE ÎN SISTEMELE DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ITALIA ȘI ROMÂNIA. De asemenea, participanții din România au avut ocazia să observe soluțiile propuse de sistemul de învățământ italian pentru incluziunea elevilor cu cerințe educaționale speciale atât în sistemul formal, cât și prin proiecte extracurriculare adaptate.

Astfel, activitățile propuse au vizat workshop-uri interactive organizate de Istituto Comprensivo Atri pentru elevi și cadre didactice din România și Italia, pe diverse teme, cum ar fi: muzica în viața elevilor și studiul instrumentelor muzicale, conceptul STEAM, conceptul ȘCOALA ÎN SPITAL pentru elevii ce necesită perioade mai lungi de spitalizare, conceptul MINDFULNESS aplicat în activități extracurriculare, importanța sportului în dezvoltarea armonioasă a elevilor, arta vizuală și impactul acesteia asupra elevilor de la o vârstă cât mai fragedă, dezvoltarea competențelor digitale prin utilizarea de platforme educaționale online, dezvoltarea competențelor lingvistice prin utilizarea limbii engleze ca limbă de comunicare pe parcursul mobilității, dezvoltarea spiritului civic prin participarea la proiecte de voluntariat, toate aceste aspecte având calitatea de a putea fi implementate cu succes în activitățile derulate la cercurile de la Palatul Copiilor Craiova.

De asemenea, temele menționate anterior au fost abordate și prin vizite tematice la alte instituții de învățământ din orașul Atri, care derulează numeroase proiecte extracurriculare, precum și proiecte Erasmus plus, mai exact POLO LICEALE L.ILLUMINATI ATRI, respectiv ISTITUTO ISTRUZIONE SUPERIORE A.ZOLI, vizite ce au avut ca scop schimbul de bune practici între unitatea noastră și școlile din Italia, precum și stabilirea de noi contacte în vederea organizării ulterioare de mobilități în cadrul Acreditării Erasmus plus.

Programul a inclus și activități derulate cu privire la alte concepte educaționale ce pot fi implementate cu succes în comunitatea locală din orașul Craiova și județul Dolj, cum ar fi muzeul în aer liber “CASOLI PINTA” și ferma RURABILANDIA GARDEN, gestionată de adulți care fie au fost cândva copii cu cerințe educaționale speciale, fie au afecțiuni neurologice, motorii sau genetice grave și sunt complet integrați ca cetățeni activi în societate.

Ultima zi a fost dedicată unei excursii culturale la Roma, unde participanții au avut oportunitatea de a cunoaște moștenirea culturală a poporului italian prin vizite la obiective culturale de mare importanță istorică, printre care s-a numărat și cetatea Vaticanului.

Considerăm că acest flux de mobilități a fost un real succes prin experiențele profesionale și culturale deosebite de care au beneficiat participanții, experiențe care îi vor ajuta să implementeze în comunitatea lor ceea ce au învățat de la partenerii educaționali și care nu ar fi fost posibile la un nivel atât de complex dacă nu s-ar fi derulat sub umbrela conceptului ERASMUS PLUS.

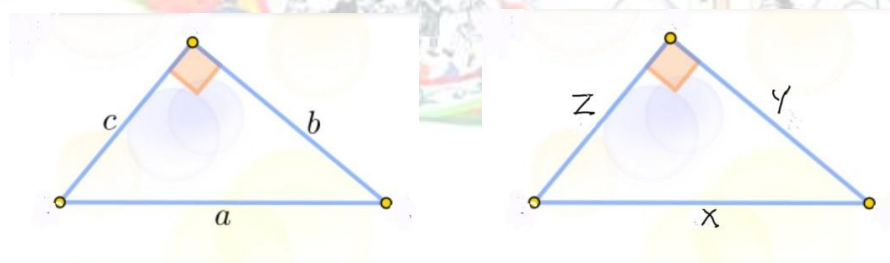

Alice în Țara Minunilor și Geometria

Începem ora de Matematică aplicată povestind, bineînțeles, despre *Alice în Țara Minunilor*, care a încântat mulțimi de copii de-a lungul timpului, cât și în zilele noastre. În afara unor structuri logice pe care le identificăm în traseul lui Alice și al iepurașului nu găsim altă legătură cu Geometria. Salvarea apare de la Sebi care este mereu ajutat de prietenul lui ChatGPT.

Aflăm că Lewis Carroll, autorul acestei celebre povești, este de fapt pseudonimul lui Charles Lutwidge Dodgson, profesor de matematică la Colegiul din Oxford... suntem pe drumul cel bun. Pe lângă cursurile de matematică predate la Oxford, Lewis Carroll a scris tratate de algebră și de geometrie, a introdus logica implicației stricte în matematică și a descoperit două paradoxuri logice. A fost atras de matematica recreativă și a dedicat numeroase articole acestui subiect, îi plăceau jocurile de cuvinte și problemele pe care le numea „vesele”. În 1898 își pune următoarea problemă: „Să se găsească triunghiuri dreptunghice cu laturi exprimate prin numere întregi și care să fie și de arii egale”. Lewis a găsit două triunghiuri: unul cu laturile 20; 21; 29 și altul cu laturile 12; 35; 37. Verificăm cu teorema lui Pitagora că ambele sunt dreptunghice și au aria 210.

Ne punem întrebarea dacă mai există și alte triunghiuri de acest fel. Răspunsul este afirmativ: putem dubla, tripla ... laturile și ei găsesc bucuroși triunghiurile cu laturile 40; 42; 58 și cu laturile 24; 70; 74, verificând că sunt dreptunghice și au aria 840.

Triunghiuri dreptunghice

Stabilim proprietatea mai generală: „Dacă triunghiurile dreptunghice cu laturile a, b, c și respectiv x, y, z exprimate prin numere întregi au aceeași arie atunci și triunghiurile care se obțin multiplicând cu numărul întreg $k \geq 2$ laturile lor sunt dreptunghice și au aceeași arie”. Se vede pe chipul copiilor că sunt entuziasmați: au găsit și ei triunghiuri dreptunghice de laturi ka, kb, kc și respectiv kx, ky, kz care satisfac cerințele problemei deoarece:

$$(ka)^2 = (kb)^2 + (kc)^2 \leftrightarrow k^2 a^2 = k^2 b^2 + k^2 c^2 \leftrightarrow a^2 = b^2 + c^2$$

$$(kx)^2 = (ky)^2 + (kz)^2 \leftrightarrow k^2 x^2 = k^2 y^2 + k^2 z^2 \leftrightarrow x^2 = y^2 + z^2 \quad \text{și}$$

$$\frac{kb \times kc}{2} = \frac{ky \times kz}{2} \leftrightarrow k^2 \frac{b \times c}{2} = k^2 \frac{y \times z}{2} \leftrightarrow \frac{b \times c}{2} = \frac{y \times z}{2},$$

deci sunt dreptunghice și au aceeași arie.

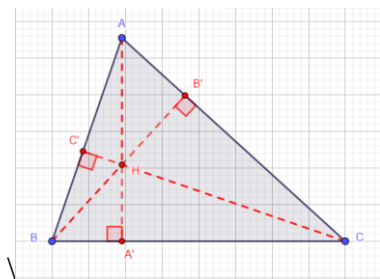
La final, le dau și următoarea problemă ca temă de studiu: există trei triunghiuri dreptunghice care să aibă lungimile laturilor exprimate prin numere întregi și ariile egale?

Orele următoare m-au tot întrebat care este soluția problemei, că ei nu știu și nu-i poate ajuta nici prietenul lor ChatGPT. Îi las mereu cu diverse teme asupra cărora revin dacă ei nu au reușit să le rezolve în timp rezonabil.

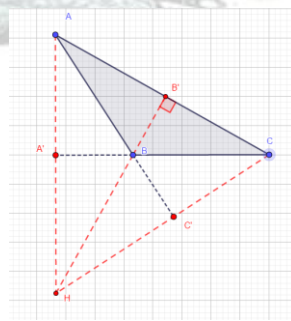
Le-am spus că această problemă și-a pus-o și Lewis, fără să găsească răspuns și au respirat ușurați. Totuși, problema are soluție. Numerele $(a, b, c) = (113, 112, 15)$ definesc un triunghi dreptunghic care are aria 840. Triunghiul acesta împreună cu cele menționate mai sus: $(a, b, c) = (58, 42, 40)$ și $(a, b, c) = (74, 70, 24)$ reprezintă răspunsul la întrebarea noastră.

Plecând de aici putem afirma că există o infinitate de triplete, triunghiuri dreptunghice care au lungimile laturilor numere întregi și ariile sunt egale? Am rămas surprisă când mi-au răspuns DA și că pentru a justifica această afirmație este suficient să folosim metoda anterioară: multiplicăm cu $k \geq 2$ lungimile laturilor celor trei triunghiuri specificate mai sus; astfel, pentru fiecare k obținem un alt triplet.

Pentru a-i stimula să caute triunghiuri cu proprietăți interesante, dar diferite de cele cerute de Carroll Lewis, le-am dat ca exemplu problema 173 din „Culegerea de probleme” a lui Otto Dunkel, care reunește probleme publicate de-a lungul timpului în revista „American Mathematical Monthly” și care are ca autor pe T. R. Running: „să se găsească triunghiuri care să aibă laturile, o înălțime și aria exprimate prin numere întregi”.

Înălțimile într-un triunghi ascuțitunghic

Înălțimile într-un triunghi obtuzunghic

Soluția este dată de unele triunghiuri care au laturile de forma $x - 1$, x și $x + 1$. Iată câteva exemple: $x = 4$, $h = 4$, $S = 6$;

$$x = 14, h = 12, S = 84;$$

$$x = 52, h = 45, S = 1170;$$

$$x = 194, h = 168, S = 16296;$$

$$x = 724, h = 627, S = 226974,$$

unde h este înălțimea și S este aria.

Am fost foarte fericită când, într-una din orele următoare, Sebi mi-a spus că la laboratorul de informatică au găsit toate perechile de triunghiuri cu laturile mai mici de 1000 care verifică cerința lui Lewis Carroll:

1) $(a, b, c) = (197, 195, 28)$ și $(x, y, z) = (109, 91, 60)$

2) $(a, b, c) = (401, 399, 40)$ și $(x, y, z) = (193, 168, 95)$

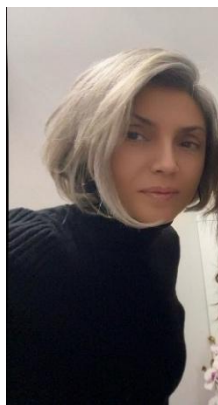
3) $(a, b, c) = (809, 759, 280)$ și $(x, y, z) = (673, 552, 385)$.

Sunt minunați copiii mei când le spun: Felicitări Sebi Pitagora, Antonia Lewis Carroll, Hanan Lewis Carroll! Se simt ca niște mici cercetători. Și într-adevăr așa sunt: fiecare drum începe cu primul pas!

Așa îmbinăm noi Matematica Aplicată cu Informatica, învățând să descoperim frumusețile matematicii, jucându-ne cu numere și folosind calculatorul.

Bunăiașu Raisa

Prof. Ana ZIDARU

Matematică Aplicată în Tehnică de Calcul

Desfășurarea orelor de matematică din cadrul Cercului de Matematică Aplicată în Tehnică de Calcul se realizează prin abordarea corectă din punct de vedere calitativ și cantitativ al metodelor tradiționale și al metodelor moderne, având ca scop realizarea unui proces eficient destinat învățării matematicii la nivelul de înțelegere al elevilor.

În activitatea la cerc mi-am propus să utilizez în mod organizat, în cadrul activităților desfășurate, un soft educațional interdisciplinar, realizând transferul în realitate al achizițiilor cognitive ale elevilor, conducându-i spre pregătirea complexă pentru viața de zi cu zi și spre formarea unei atitudini corecte față de procesul de învățare în contextul unei societăți informatizate. Utilizarea unui soft în procesul de instruire facilitează predarea și înțelegerea noțiunilor matematice și reduce intervalul de timp necesar elevilor pentru înțelegerea conceptelor.

Folosirea softului educațional a dezvoltat copiilor atât cunoștințe matematice cât și informatice și a schimbat atitudinea elevilor față de învățare dobândind o perspectivă interdisciplinară în abordarea diferitelor subiecte.

Viața virtuală vs. viața reală

În perioada 1 aprilie 2025-31 mai 2025 s-a derulat proiectul „Viața virtuală vs. viața reală” având ca scop conștientizarea elevilor de pericolele folosirii internetului.

Acest proiect a avut ca obiective:

- Identificarea riscurilor asociate navigării online (ex: cyberbullying, furt de identitate, fake news).
- Dezvoltarea comportamentelor sigure în utilizarea rețelelor sociale și a platformelor digitale.
- Recunoașterea formelor de manipulare online (ex: phishing, mesaje înșelătoare).
- Aplicarea regulilor de bază pentru protejarea datelor personale pe internet.
- Stimularea spiritului critic în evaluarea surselor și informațiilor online.
- Conștientizarea impactului negativ al utilizării excesive a internetului asupra sănătății fizice (ex: tulburări de somn, dureri de spate, oboseală oculară).
- Adoptarea unor obiceiuri digitale echilibrate pentru menținerea sănătății mintale și emoționale (ex: pauze regulate, limitarea timpului online).

Prin desfășurarea acestui proiect s-a urmărit adoptarea unor obiceiuri digitale echilibrate pentru menținerea sănătății mintale și emoționale (ex: pauze regulate, limitarea timpului online), dezvoltarea comportamentelor sigure în utilizarea rețelelor sociale și a platformelor digitale pentru menținerea sănătății mentale, în mod special

Prof. Mariana GHEORGHE

Prof. Adriana GAVRILĂ

Artă din deșeuri

„Creativitatea este un proces de învățare aparte, la care elevul și profesorul sunt una și aceeași persoană” (Arthur Koestler)

Societatea contemporană are nevoie de oameni care să-și exprime gândurile, ideile, cunoștințele într-un mod bazat pe cât mai multe acțiuni creative.

Desfășurarea unor asemenea activități (din domeniul științific, al artei, al culturilor și civilizațiilor, sportului etc.) aduce foarte multe beneficii pentru copii, dezvoltându-le armonios personalitatea, simțul pentru frumos.

Domeniul educației nonformale poate să le ofere copiilor oportunitatea de a se exprima în mod propriu, în contexte diverse. De exemplu, în cadrul palatelor/ cluburilor copiilor există o vastă gamă de cercuri cu valențe educative diferite, unde talentele pot fi descoperite și formate, unde creativitatea este premisa de la care pornesc, atât cadrele didactice, cât și elevii.

Unele dintre aceste cercuri sunt Protecția mediului/ Ecologie și Cultură și civilizație engleză, în cadrul cărora, prin metode nonformale, copiii învață despre natură, despre obiceiuri și tradiții din diverse culturi, își exersează și formează abilități practice, eco-civice, creative.

Pornind de la afirmația lui James Russel Loweel: „creativitatea nu înseamnă să găsești un lucru, ci să faci ceva cu el după ce l-ai găsit”, putem menționa că deșeurile capătă utilitate variată dacă avem imaginație și creativitate, putând să le transformăm în adevărate obiecte de artă.

Vă vom prezenta câteva dintre activitățile eco-creative, destinate copiilor cu vârste mai mici, pe care le-am derulat în cadrul cercurilor, realizând decorațiuni din lucruri nefolositoare:

Brăduț eco

Materiale necesare:

- Role de hârtie, ață colorată, lipici, paiete, mărgelă, foarfecă;

Mod de lucru:

- Se rulează rola de hârtie, formându-se un con;
- Se înfășoară ața pe conul obținut;
- Se lipesc paiete, mărgel;

Îngerași eco

Materiale necesare:

- Hârtie veche (cărți), ață, paiete, lipici, foarfecă

Mod de lucru:

- Se îndoaie hârtia în formă de evantai;
- Se fixează evantaiul obținut la un capăt cu o fâșie de hârtie;
- Se decupează și se lipesc aripile;
- Se lipește capul îngerușului;
- Se decorează cu paiete;
- Se lipește agățătura;

Bibliografie: -<https://www.casacurost.ro/activitati-de-craciun-in-bucuresti/>

Prof. Amalia BĂZĂVAN

Micii Judoka de la Palatul Copiilor Craiova se pregătesc pentru Concursul Regional de Judo

Elevii pasionați de judo de la Palatul Copiilor Craiova sunt în plină pregătire pentru Concursul Regional ce va avea loc în orașul nostru. Sub îndrumarea dedicată a doamnei profesor Băzăvan Amalia, micii sportivi își perfecționează tehnicile și își testează forțele pentru a obține rezultate cât mai bune în competiție.

După ce anul trecut au participat pentru prima dată la această competiție, entuziasmul și dorința de a excela sunt și mai mari în acest an. Numărul participanților va fi considerabil mai mare, iar obiectivul este clar: clasarea pe primele poziții ale podiumului.

Prin muncă, disciplină și pasiune, tinerii judoka sunt gata să își demonstreze talentul și să reprezinte cu mândrie Palatul Copiilor Craiova.

Așteptăm cu nerăbdare competiția și le urăm mult succes tuturor sportivilor noștri!

Tenis de masă la Palatul Copiilor Craiova

Tenisul de masă este o disciplină sportivă care se bazează pe dexteritate, rapiditate și pe percepțiile senzoriale. De asemenea, forța și rezistența influențează prestația jucătorului. Practicarea acestei ramuri sportive are efecte benefice la nivelul sistemului central, aparatului locomotor, cardio-vascular și a celui respirator.

De asemenea, tenisul de masă își propune educarea unor trăsături comportamentale și de caracter precum disciplina, punctualitatea, corectitudinea, perseverența, atitudinea față de muncă. Acestea își vor pune amprenta și asupra activităților ulterioare ale individului, după încheierea activității sportive.

La nivelul Palatului Copiilor Craiova activitățile desfășurate în cadrul cercului tenis de masă au ca finalitate și participarea la unele concursuri regionale sau naționale.

La acestea, copiii își pot demonstra calitățile dezvoltate pe parcursul instruirii, așa cum s-a întâmplat și anul trecut la Râmnicu Vâlcea, la Memorialul “Gheorghe Ilie Gheorghe”.

La competiția mai sus amintită a participat, în calitate de invitat special, și campioana europeană și medaliată la campionatele mondiale, Otilia Bădescu. Elevii Palatului au obținut șapte locuri pe podiumul întrecerii de la Râmnicu Vâlcea, diplome și medalii care au răsplătit munca depusă pe parcursul anului școlar.

